

[translation in relevant part from the original in Dutch]

1964

No. 86

GOVERNMENT GAZETTE OF SURINAME

LAW of 13 October 1964, providing authorization to enter into an agreement with the 'N.V. Colmar Surinaamse Olie Maatschappij' (Colmar Surinam Oil Company) in order to further modify and amend the agreement entered into with such company pursuant to the Law of 26 January 1957 (G.G. no. 15)

IN THE NAME OF THE QUEEN!

THE GOVERNOR OF SURINAME

Having considered that, in order to promote the efficient exploration for and exploitation of minerals in or on the part of the continental shelf located underneath the Atlantic Ocean, to which the legal person of Suriname has sovereign rights, it is desirable to further change the agreement for the exploration for and exploitation of petroleum and sulphur entered into by the Country with the 'Naamloze Vennootschap Colmar Surinaamse Olie Maatschappij' (Colmar Surinam Oil Company) pursuant to the Law of 26 January 1957 (G.G. 1957 no. 15);

having heard the Advisory Council and in mutual consultation with the States has laid down the following Law:

Article I

(1) The Ministers of National Development and Finance shall be authorized to enter into an agreement with the 'Naamloze Vennootschap Colmar Surinaamse Olie Maatschappij' (Colmar Surinam Oil Company) on behalf of the Country in order that the further revisions and amendments, referred to in the appendices to the relevant Law, be made to the agreement originally entered into between the Country and such company on 30 January 1957 pursuant to the Law of 26 January 1957 (G.G. 1957 no. 15) and revised and amended by further agreements on 29 January 1960 and 26 January 1963 pursuant to the Laws of 29 January 1960 (G.G. 1960 no. 9) and 19 January 1963 (G.G. 1963 no. 10).

(2) The authorization referred to in paragraph (1) shall also apply to the entering into of all additional agreements to which the agreement refers.

(3) The following expressions shall be used with the following meanings in this Law:

the continental shelf: the part of the seabed and its subsoil located underneath the Atlantic Ocean, to which Suriname has sovereign rights according to the Convention on the Continental Shelf concluded in Geneva on 29 April 1958 (Bulletin of Treaties 1959, 126);

the agreement: the agreement of 30 January 1957 referred to in the first paragraph, as it will read after the further revisions and amendments, referred to in the appendices to this law, having been made;

the entitled parties: the company limited by shares referred to in the first paragraph as well as its successors and any other company limited by shares to whom an undivided share in

the concession has been transferred with the permission of the Country pursuant to article 19 of the agreement.

[...]

Article XII

This Law shall come into force with effect from the day following the day of issue of the Government Gazette in which it is published.

Done in Paramaribo on 13 October 1964
F. Haverschmidt

The Minister of National Development a.i.,
J. Thijm.

The Minister of Finance a.i.,
J.S.P. Kraag

Issued at Paramaribo, 13 October 1964
The Minister of Internal Affairs, a.i.,
Dr. Mr. Jan H. Adhin

[...]

APPENDIX to the Law of 13 October 1964, providing authorization to enter into an agreement with the 'N.V. Colmar Surinaamse Olie Maatschappij' (Colmar Surinam Oil Company) in order to further modify and amend the agreement entered into with it on 30 January 1957 pursuant to the Law of 26 January 1957 (G.G. no. 15).

Article 1

The last section of paragraph 1, starting with the line, "in the area delineated as follows:" shall be replaced by "on or in a concession area, comprised of a land area and a sea area, which concession area shall have the following boundaries:

to the north: as far as the Country's claims in respect of the continental shelf reach;

to the west: by the left bank of the Corantijn, being the territorial western boundary of the Country and then by its extension seaward into the territorial waters and across the continental shelf in the direction 10° east of the true north;

to the south: by the straight line across the astronomical post Olga on the Corantijn river and the lighting structure at Galibi on the Marowijne river, as both points were situated on 30 January 1957, that is. respectively at 5°18'45"0 latitude north and 57°16'47"4 longitude west from Greenwich, and 5°44'44"8 latitude north and 53°59'07"9 longitude west from Greenwich, including the extensions of the straight line referred to above, to the west until the territorial western boundary of the Country and to the east until the territorial eastern boundary of the Country;

to the east: by the territorial eastern boundary of the Country and then by the extension of that boundary seawards into the territorial waters and across the continental shelf in the direction 30° east of the true north.

As soon as the Company has disposed of parts of the concession area of its free will or due to any provisions of this agreement, the concession area will be decreased accordingly, without prejudice to the provisions of paragraphs 2.d, e and f"

Paragraph 2 shall be replaced by:

"2a. In this agreement, the "boundary between the land area and the sea area" shall be taken to be: the rectangular broken line indicated as such in Appendix I, with the corresponding explanation in Appendix Ia.

The "land area" is the part of the concession area situated to the south of the boundary between the land area and the sea area; the "sea area" is the part of the concession area situated to the north of that boundary. For the purposes of this agreement, the same terrain present within the coastline which is excluded for the land area in subparagraph b shall be excluded for the sea area.

The part of the sea area situated to the south of 8° latitude north shall be referred to as the "southern sea area" for the purposes of this agreement, and the part to the north of 8° latitude north shall be referred to as the "northern sea area".

In this agreement the "coastline" shall be understood as: the delineation of Suriname by the sea at average low water.

In this agreement, "the Country's claims in respect of the continental shelf" shall be understood as: the claims which the Country has and/or will have in respect of the exploration for and /or the exploitation of minerals, including those referred to in paragraph 1, found on or in the continental shelf connected directly or indirectly to the Country's sea coast, as well as on or in the slope and other prolongations of said continental shelf.

[...]

d. The Country and the Company acknowledge the possibility that the sovereign authorities may as yet determine a further designation and/or delineation of the claims of the Country as regards the continental shelf by way of a unilateral declaration or by way of an international treaty and they also acknowledge the possibility that a further, more accurate definition and/or possibly revision of the territorial western and eastern boundaries of the Country, especially in the surroundings of the mouth of the Corantijn respectively Marowijne river, can be determined by way of a unilateral declaration or by way of an international treaty.

[...]

AMBASSADE VAN HET KONINKRIJK DER NEDERLANDEN

ROYAL NETHERLANDS
EMBASSY

Onderwerp: Grenskwestie
Brits Guyana-Suriname.

No. 18145-3683/1713.

Londen, 13 oktober 1965.

In gesprek dat tussen de heer Martin van het American Department van het Foreign Office en een mijner medewerkers op verzoek van eerstgenoemde plaatsvond, deelde deze mede dat zeer binnenkort een voorstel van de Regering van Brits Guyana wordt verwacht om met Nederland en Suriname onderhandelingen tot regeling van de grenskwestie Brits Guyana-Suriname te openen. Zoals ik reeds eerder berichtte wil Premier Burnham deze kwestie gaarne geregeld zien voordat Brits Guyana onafhankelijk wordt. Volgende maand begint te Londen een constitutionele conferentie waarbij men tot vaststelling van een datum voor de verlening van onafhankelijkheid hoopt te komen. (2/11)

De heer Martin gaf voorts een algemene uiteenzetting over de voornaamste elementen van de grenskwestie waarbij hij speciaal aandacht vroeg voor die van het continentale plat, die naar hij meende in verband met een concessie, door de Regering van Brits Guyana ongeveer een zestal weken geleden aan Shell verleend, actueel is geworden. Bij de desbetreffende overeenkomst is op advies van de Britse Regering vastgelegd dat Shell generlei aanspraken tegenover de Regering van Brits Guyana zal kunnen doen gelden in geval een grensregeling met Suriname het concessiegebied van Shell zou verkleinen. De heer Martin wilde echter speciaal naar voren brengen, en verzocht dan ook dit aan de Nederlandse Regering over te brengen, dat met deze concessieverlening de Regering van Brits-Guyana, c.q. de Britse Regering op generlei wijze een toekomstige grensregeling beoogde te prejudiceren.

De Ambassadeur,

J.H. van Roijen

Zijner Excellentie
de Minister van
Buitenlandse Zaken
's-Gravenhage.

MIN. VAN BUITENLANDSE ZAKEN	
DIR. DWH/CA	VISIE
INGEK.	14 OKT. 1965
Fotono. 1456/65	Ajno. 105339
DOSSIER 311 Br. Guyana-Suriname	

[translation from the original in Dutch]

ROYAL NETHERLANDS EMBASSY

Subject: Boundary issue British Guiana-Suriname

No. 18145-3683/1713.

London, 13 October 1965.

In a discussion that took place between Mr. Martin of the American Department of the Foreign Office and one of my staff at the request of the former, he stated that a proposal was expected very shortly from the Government of British Guiana to start negotiations with the Netherlands and Suriname in order to settle the boundary issue between British Guiana and Suriname. As I have already reported, Prime Minister Burnham would like to see this issue settled before British Guiana becomes independent. A constitutional conference is to begin next month in London, at which it is hoped that a date can be established for the granting of independence.

Mr. Martin also gave a general exposition of the most important elements of the boundary issue, in which he requested special attention for the issue of the continental shelf, which in his view had become a live issue in view of a concession granted to Shell by the Government of British Guiana about six weeks ago. On the advice of the British Government, it was laid down in the said agreement that Shell will not be able to make any claims on the Government of British Guiana in the event that a boundary settlement with Suriname would reduce Shell's concession area. However Mr. Martin particularly wished to emphasize, and also requested that this be conveyed to the Netherlands Government, that in granting this concession neither the Government of British Guiana, c.q. the British Government intended in any way to prejudice a future boundary settlement.

The Ambassador,

J.H. Van Roijen

To His Excellency the Minister of Foreign Affairs, The Hague

Verslag van de besprekingen gehouden tussen
Suriname en Guyana op 23 juni 1966 in het
Halborough-House te Londen, Engeland,
aanvang 10.30 uur v.m.

Aanwexig:

van Surinaamse zijde:

Dr. Ir. F. E. Essed (voorzitter)
D. G. A. Findlay
Ch. F. Calor
Mr. C. D. Oefft
I. Soemita
Dr. N. Panday
Mr. H. R. Lim A Po (secretaria)

van Guyanese zijde:

Sir Lionel Lookhoo
Sol. Gen. Shahiberdien
F. H. C. John, vertegen-
woordiger van Guyana
bij de V.N.

Tolk: Mej. van Schelle
Secr. Guyana: Mej. Sankar.

De Surinaamse delegatie wordt aan de Guyanese voorgesteld door Dr. J. F. E. Einaar, Gevolmachtigde Minister van Suriname in Den Haag. Dr. Einaar stelt daarbij, dat het hem bijzonder verheugt in Londen te zijn om met de Guyanese delegatie het grensverloop tussen beide landen te bespreken. Dr. Einaar zegt ervan overtuigd te zijn dat partijen in staat zullen zijn te komen tot een vreedzame oplossing van de bestaande problemen.

Nadat Dr. Einaar de vergadering heeft verlaten, wordt de Surinaamse delegatie welkom geheten door Sir Lookhoo, High Commissioner van Guyana in Engeland, die daarbij opmerkt dat het voor Guyana een bijzondere gebeurtenis is dat de eerste ontmoeting als onafhankelijk land plaatsvindt met Suriname. Tussen Suriname en Guyana en tussen hun respektievelijke staatshoofden bestaat immers een goede vriendschap. Het karakter van de onderhavige besprekingen wil Guyana zien als "a free and frank exchange of views". Over de plaats waar de besprekingen thans worden gehouden wordt opgemerkt dat de zaal in dit gebouw ter beschikking is gesteld door het Foreign Office en als een onafhankelijke plaats kan worden aangemerkt.

De voorzitter van de Surinaamse delegatie, Dr. Essed, zegt namens de Surinaamse delegatie dank voor de woorden van welkom en beschouwt het feit dat de eerste ontmoeting van Guyana als onafhankelijk land plaatsvindt met Suriname, als een symbool van de goede verstandhouding die sinds eeuwen tussen beide landen bestaat en wellicht ook in de toekomst zal bestaan.

Het feit dat Suriname is komen spreken over de grens betekent niet dat Suriname is komen spreken over scheiding doch over binding, want de grens heeft veelmeer een bindende dan een scheidende functie. In dit licht bezien wil Suriname gaarne dat de grens wordt bepaald op basis van technische principes om te komen tot een zuivere vorm van samenwerking. Daarom is Suriname ertoe gekomen te vragen om de grens uit te meten (demarkeren) en een grensregister vast te stellen. Suriname heeft begrepen dat er Uwerzijds enige bezwaren hiertegen bestaan en zou gaarne vernemen welke deze bezwaren zijn.

Van Guyanese zijde: Onzes inziens heeft deze zaak drie gescheiden aspecten, t.w.:

1. de driehoek
 2. de rechten in de Corantijn en
 3. de grens in het continentaal plateau.
- Bent U het hiermede eens?

Van Surinaamse zijde: Indertijd hebben wij in een nota aan het Foreign Office een agenda voorgesteld, nl. in de note verbale van 3 februari 1966, t.w.:

1. de constructie van de westzeegrens van Suriname over de territoriale zee en het continentale plat;
2. de afbakening van de westlandgrens van Suriname, zijnde de westelijke oever van de Corantijn;
3. de samenstelling ener gemengde commissie ter afbakening van de bedoelde grenzen.

Bent U bereid om op basis van deze agenda te spreken?

Van Guyanese zijde: Hoewel dit voorstel ons eerder niet bekend was, zijn wij bereid dit voorstel te accepteren en op basis van deze agenda te spreken. Wij zouden thans gaarne Uw visie over het eerste agendapunt willen vernemen en daarna zullen wij ons standpunt daarover uiteenzetten.

Dr. Essed verzoekt hem het feit te vorontschuldigen dat de Surinaamse delegatie wellicht soms onderling overleg zal plegen en dat hij de afzonderlijke leden de gelegenheid zal geven om het woord te voeren. Dit zal ook een vrije en vredige discussie tot gevolg hebben.

t.a.v. agendapunt 1

Van Surinaamse zijde: Er wordt algemeen een onderscheid gemaakt tussen de territoriale zee en het continentaal plat.

Alvorens de grens in de territoriale zee en over het continentaal plat te kunnen trekken moet men eerst weten waar deze grens dient te beginnen.

Op een later tijdstip zullen wij U op de kaart ons voors van de sluitlijn van de Corantijn laten zien. Deze lijn scheidt het binnenwater van de territoriale wateren.

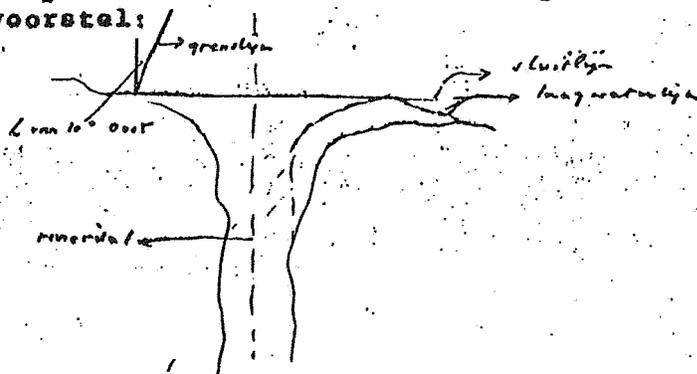
-3-

Waar deze sluitlijn de linkeroever van de Corantijn snijdt, begint de grenslijn in de territoriale zee en over het continentaal plat. O.i. loopt deze grenslijn in de territoriale zee en over het continentaal plat volgens een lijn die evenwijdig loopt aan het dal van de Corantijn. Dit dal zet zich in de territoriale zee en over het continentaal plat voort met een richting van 10° oost.

Dr. Essed merkt voorts op dat, gelijk uit de voorgaande uiteenzetting blijkt, Suriname streeft naar een spoedige oplossing van deze zaak. Een groot deel van de wereld verwacht misschien dat er conflicten tussen ons zullen ontstaan. Wij willen echter met Guyana op spoedige en vreedzame wijze tot een oplossing komen, hetgeen een voorbeeld zal zijn voor de gehele wereld.

Van Surinaamse zijde: De sluitlijn loopt loodrecht op de stroomdraad van de Corantijn, tenzij bijzondere omstandigheden dit zouden beletten. Dergelijke bijzondere omstandigheden zijn i.c. echter niet aanwezig.

Het Surinaams voorstel:

Van Guyanese zijde: Het komt verstandig voor na te gaan hoe men in het verleden aan de 10° lijn is gekomen. In de aide memoire van de Nederlandse regering van 4 augustus 1931 staat in par. 3: "At the mouth of the Corantyne the frontier will be from a point $6^{\circ}0'25''$ Lat. N. and $57^{\circ}8'10''$ Lat. W in a direction pointing to the right N. $28^{\circ}0'$ to the point where this line meets the outer limit of the territorial waters and from there in a easterly direction following the outer limit of the territorial waters".

Deze zinsnede wordt geciteerd om aan te tonen dat het originele voorstel van Nederland niet een 10° lijn, maar een 28° lijn inhield. Bovendien was met deze lijn slechts bedoeld de vaststelling van de grens in de territoriale wateren en niet een grenslijn in the contiguous zone en op het continentaal plat.

Het navolgende is in de dertiger jaren gebeurd: De commissie die in 1936 de twee grenspunten heeft vastgesteld, overwoog dat een lijn van 28° in de territoriale zee het rivierkanaal zou snijden en daarom de controle over de rivier-

mondung zou bemoeilijken. Deze overweging heeft ertoe geleid de 10° in stede van de 28° lijn als grens in de territoriale wateren aan te nemen.

Tegen deze achtergrond bezien biedt de 10° lijn geen steun voor de vaststelling van de grens in de contiguous zone en op het continentaal plat.

Onder deze omstandigheden zal de grens in deze laatste gebieden moeten worden vastgesteld overeenkomstig het ten deze geldende internationale recht. In dit verband zijn van belang de Verdragen van Geneve van 1958, in het bijzonder art.6 lid 1 van de Convention on the Continental Shelf en de artikelen 12 en 24 lid 3 van de Convention on the Territorial sea and the Contiguous zone.

De toepassing van de in deze bepalingen vervatte regelen op de grensbepaling in de contiguous zone en over het continentaal plat leidt tot een grenslijn overeenkomstig het equidistantiebeginsel, hetgeen betekent tot een lijn van 33 tot 34°, hetgeen niet veel verschilt van de in de dertiger jaren door Den Haag geaccepteerde lijn van 28°. Het is ons bekend dat het Koninkrijk der Nederlanden voornoemde verdragen heeft geratificeerd en het equidistantiebeginsel heeft aangehaald bij de grensbepaling tussen Nederland, Duitsland en Engeland. Zelfs is het tussen deze landen tot een verdrag gekomen op basis van het equidistantiebeginsel.

Ook heeft Den Haag in 1958 aan Engeland voorgesteld dat de grens tussen Suriname en Guyana in de contiguous zone en over het continentaal plat zou worden vastgesteld volgens het equidistantiebeginsel. Dit voorstel is door Engeland geaccepteerd.

In de Geneve-verdragen zijn er uitzonderingen gemaakt voor twee categorieën van gevallen, t.w.:

1. wanneer partijen een andere regeling zijn overeengekomen
2. wanneer historische omstandigheden een afwijkende regeling in de hand werken.

Van uitzondering 1. is er i.c. geen sprake omdat wij nimmer een afwijkende regeling hebben getroffen. Ten aanzien van uitzondering 2. zijn wij van oordeel dat, tegen de achtergrond van de 10° lijn, niet met recht kan worden gezegd dat er geschiedkundige omstandigheden zijn die een andere regeling dan de equidistantielijn als grens rechtvaardigen.

Hoewel daar later uitvoeriger op in zal worden gegaan wordt nívast opgemerkt dat Guyana in het verleden de thalweg van de Corantijn als grens had geclaimd. In de dertiger jaren is met Den Haag overeengekomen dat wij deze claim introkken in ruil voor de erkenning zijdens Den Haag van onze rechten op de driehoek.

Indien Suriname deze overeenkomst wil naleven heeft het voor Guyana zin te spreken over de vaststelling van een sluitlijn uitgaande van het feit dat de Corantijnrivier een surinaamse rivier is.

-5-

Wij willen alvast aantekenen dat wij van oordeel zijn dat de sluitlijn niet zo ver noordelijk moet worden getrokken als U voorstelt. In overeenstemming met de realiteit zal de sluitlijn o.i. moeten worden getrokken tussen de twee punten van de rivier waar de eerste merkbare vernauwing van de rivier begint, hetgeen betekent dat de sluitlijn zal dienen te lopen van Blufpunt aan de Surinaamse zijde tot de Anna Morinakreek aan de Guyanese zijde. Deze twee punten geven de eerst merkbare vernauwing van de rivier aan. De sluitlijn zoals door Suriname voorgesteld ligt buiten de eigenlijke rivier.

Indien het accoord van 1930 m.b.t. Uw erkenning van onze aanspraken op de driehoek en onze erkenning van Uw aanspraken op de rivier door U wordt nageloeft, dan hebben wij er geen behoefte aan dat de grens in de rivier naar de thalweg wordt verlegd, zoals door Den Haag in 1962 is voorgesteld in een concept verdrag.

Van Surinaamse zijde: Bij dit concept verdrag behoort een aide memoire. In deze aide memoire, waarvan het concept verdrag niet los mag worden gezien, staat uitdrukkelijk dat dit concept door Nederland is opgesteld op voorstel en instigatie van Engeland. Bovendien wordt er met de meeste klem en nadruk op gewezen dat het in dit concept vervatte voorstel uitdrukkelijk door Engeland is verworpen, zodat dit voorstel niet meer bestaat. Guyana wordt dringend verzocht hier bepaaldelijk rekening mede te willen houden.

Van Guyanese zijde: De voorgaande opmerking moet niet verkeerd worden begrepen. Guyana wil bevestigend thans niet de thalweg als grens in de Corantijnrivier claimen. Guyana wil slechts dat de rechten van de Guyanese gebruikers van de rivier door Suriname worden gerespecteerd.

Van Surinaamse zijde: Niettemin willen wij uitdrukkelijk stellen dat het voorstel van 1962 een Brits voorstel was dat Nederland langs diplomatieke weg had bereikt.

Van Guyanese zijde: Het is Guyana niet bekend dat het voorstel van Engeland zou zijn uitgegaan.

Van Surinaamse zijde: Het staat anders wel duidelijk in de begeleidende aide memoire. Nogmaals: het concept is uitdrukkelijk door Engeland bij een latere nota verworpen.

Van Guyanese zijde: Deze kwestie over 1962 is niet ons belangrijkste punt. Het is slechts terloops aangehaald. Eigenlijk hadden wij slechts willen zeggen dat bij aanvaarding van de thalweg als grens, geen sluitlijn meer nodig is.

Van Surinaamse zijde: De laatste stelling is niet juist. Er is altijd een sluitlijn nodig. Alleen zou, indien de thalweg de grens vormde, de sluitlijn door beide partijen moeten worden bepaald, terwijl thans, nu de Corantijn een nationale Surinaamse rivier is, de sluitlijn door Suriname alleen kan worden vastgesteld.

De noodzaak van een sluitlijn is derhalve onafhankelijk van de vraag waar de grens loopt. De sluitlijn loopt in alle gevallen waar de rivier eindigt en de territoriale zee begint. Men moet altijd weten waar de territoriale zee begint.

Het is wellicht niet verstandig thans te discussiëren over de zuiver technische vraag of al dan niet een sluitlijn nodig is voor de bepaling van de grens. Dienstiger is het terug te keren tot het aan de orde zijnde agenda-punt zelf, nl. de constructie van de grenslijn in de territoriale zee en op het continentaal plat.

Van Surinaamse zijde is een uitvoerige uiteenzetting gegeven over het surinaamse standpunt over de loop van de grens. Er zijn vele facetten, maar alvorens op deze facetten afzonderlijk in te gaan zouden wij graag concreet het Guyanees standpunt hierover willen vernemen.

Van Guyanese zijde: Ervan uitgaande dat Suriname het in de dertigjar jaren tot stand gekomen accoord accepteert, moet de grens o.i. lopen op de wijze zoals door ons in ons laatste concept-verdrag van 1965 voorgesteld, nl. beginnende op het punt waar de 10° lijn de laagwaterlijn op de kust kruist en verder gaande in de richting zoals door U in 1958 voorgesteld nl. volgens het equidistantie-beginsel, neerkomende op een lijn van 33 tot 34° hetgeen dichtbij de lijn van 1931 van 28° loopt.

De algemene richting van het dal van de rivier is volgens ons niet een voor de vaststelling van de grens in de territoriale zee en op het continentaal plat relevante omstandigheid.

Van Surinaamse zijde: Alvorens nader op het Guyanees standpunt in te gaan willen wij voorop stellen dat o.i. in het verdrag van Geneve bedoeld is de equidistantie-regel een aanvullende werking toe te kennen. Bovendien zijn de uitzonderingen niet zoals door U gesteld en aan Uw redenering ten grondslag gelegd. De verdragen vermelden als uitzonderingen "historical title" en "spécial circumstances" en niet "historical circumstances".

Als nadere toelichting op de voorgestelde 10° lijn: Het standpunt van Suriname gaat uit van de bij de bepaling van grenslijnen algemeen aanvaarde regel, dat bij grensbepaling moet worden uitgegaan van bestaande geografische omstandigheden. Dit uitgangspunt ligt ook ten grondslag aan de grensbepaling tussen Guyana en Brazilië en tussen Suriname en Brazilië. Immers, de houwelryg, die de stroom-

-7-

gebieden van de Guyanese rivieren en de Braziliaanse scheidt, is als geografische omstandigheid bepalend voor de grens, de waterscheiding dus. Aan geografische omstandigheden werd hier dus, in overeenstemming met de ten deze geldende regels, een doorslaggevende betekenis toegerekend.

Ook bij de bepaling van de grens in de territoriale zee en op het continentaal plat moeten wij ons in de eerste plaats richten naar de geografische realiteit.

Hier is het dal van de rivier, evenals in het hiervoren genoemde voorbeeld de heuvelrug, de primaire grensaanwijzing. Dit is de aanwijzing die de geografische realiteit ons geeft. Indien niet wordt uitgegaan van de geografische realiteit, wordt de grensbepaling een arbitraire of zelfs willekeurige aangelegenheid.

M.b.t. het bepaalde in de betreffende artikelen van de verdragen van Geneve, moet worden opgemerkt dat het equidistantiebeginsel niet als dwingende regel is gesteld. Zowel de tekst van de verdragen als de verslagen van de aan de vaststelling van de verdragen voorafgaande debatten, gaan ervan uit dat de grensvaststelling in de eerste plaats dient te geschieden in overeenstemming met de geografische realiteit en dat, indien een overeenstemming op deze grondslag niet te bereiken is, als een soort noodoplossing, de grens dient te worden vastgesteld volgens het equidistantiebeginsel.

Trouwens de woorden "falling agreement" in de verdragen laten buiten twiifel dat aan het equidistantiebeginsel niet meer dan een aanvullend karakter werd gegeven.

Resumerend kan dus worden gesteld dat de equidistantielijn niet is gesteld als hoofdregel met uitzonderingen daarop, doch dat als hoofdregel geldt dat de grensbepaling dient te geschieden in overeenstemming met de geografische realiteit en dat eerst indien zulks geen aanknopingen biedt, het equidistantieprincipe toepassing vindt.

In dit verband wordt verwezen naar zin 2 van artikel 12 lid 1 van het verdrag betreffende de Territorial sea? "This provision (equidistantieregel) shall not apply, however, where it is necessary by reason of historic title or other special circumstances to delimit the territorial seas of the two States in a way which is at variance with this provision".

Het is dus zaak dat wij vooreerst onze aandacht concentreren op de geografische realiteit. Ook het zogenaamde accoord van 1931 dat U eerder heeft aangehaald wijst erop dat men bij het voorstellen van de 28° lijn doorslaggevende betekenis heeft toegekend aan de geografische realiteit.

In de delegatie van Suriname, zo wordt van Surinaamse zijde medegedeeld, bestaat het gevoelen dat wij bij voorkeur niet wensen in te gaan op het standpunt dat het Europese deel van het Koninkrijk der Nederlanden in de Kams-zaak heeft ingenomen.

-8-

Van Guyanese zijde: Onzerzijde is slechts heel in het algemeen gerafocord aan het bepaalde in de verdragen van Geneva. Het komt ons niet opportuun voor thans gedetailleerd op de verdragen in te gaan. Wel worden de volgende opmerkingen gemaakt:
Wij zijn dankbaar voor de uitsaenzetting die door U is gegeven over de geschiedenis van de totstandkoming van de verdragen. Wij hebben echter de indruk dat in onze rechtssystemen een duidelijk verschil van uitgangspunt bij de uitlegging van wettelijke bepalingen bestaat. Wij immers, beperken ons tot de woorden in de tekst zelf geschreven, omdat wij deze beschouwen als de resultante van het aan de vaststelling voorafgegane debat. Juist de grote verschillen van mening die in dit debat tot uitdrukking zijn gekomen nopen zich te verlaten op de uiteindelijke tekst, de enige zekerheid die dan bestaat. Wij blijven van oordeel dat in artikel 12 van het verdrag van de territoriale zee de middellijn de hoofdregel is en dat de uitzonderingen slechts uitzonderingen zijn. Voor de contiguous zone (zie artikel 24 van dit verdrag) ontbreken deze uitzonderingen geheel.

Wij zijn de mening toegedaan dat er hoe dan ook geen sprake is van een "historic title" of van "special circumstances" die in dezen afwijking van het equidistant beginsel zouden rechtvaardigen.

In de veronderstelling dat het dal van de rivier, als zijnde Surinaams territoir, een bijzondere omstandigheid in de zin van de verdragen is, dan is het in elk geval slechts een bijzondere omstandigheid m.b.t. de grensbepaling in de territoriale zee en niet m.b.t. de grensbepaling in de continentale zone en op het continentaal plat.

Indien het dal van de Corantijn de kust van Guyana in westelijke richting zou hebben gevolgd, zou U toch ook niet hebben geclaimd dat de grens buiten de territoriale wateren de richting van het dal van de rivier zou hebben moeten volgen?

M.b.t. de grensbepaling in de continentale zone wordt er geen melding gemaakt van bijzondere omstandigheden. Als het dal van de rivier geen bijzondere omstandigheid is voor de grensbepaling in de continentale zone, hoe zou zij dan een bijzondere omstandigheid voor de grensbepaling op het continentaal plat kunnen zijn?

Bij de grensbepaling in de territoriale zee kan het dal van de rivier een bijzondere omstandigheid zijn, maar niet daarbuiten.

Ter voorkoming van misverstand worde erop gewezen dat van Guyanese zijde het dal van de rivier überhaupt niet als bijzondere omstandigheid wordt beschouwd.

Ook Nederland heeft in 1958, gezien haar voorstel de overeenkomstig het equidistantiebeginsel vast te stellen het dal van de rivier niet als bijzondere omstandigheid aangemerkt. Dit was na de totstandkoming van de verdrag

-9-

van Geneve. Het is niet aan te nemen dat Nederland, indien zij het dal van de rivier als bijzondere omstandigheid beschouwde, in 1958 de equidistantielijn als grens zou hebben voorgesteld.

Het dal van de rivier tot meer dan 100 mijlen uit de kust, als bijzondere omstandigheid aanmerken is een irrealiteit.

Wij geven thans de argumenten die aan ons standpunt ten grondslag liggen weer. Wij willen daarbij bevestigend niet de indruk wekken dogmatisch te zijn. Wij staan open voor de kritiek welke U op ons standpunt heeft en zullen bij het rapporteren aan onze Regering gaarne rekening houden met Uw afwijkende mening. Voorlopig is het voorgaande echter ons standpunt.

Van Surinaamse zijde: Vooral het laatste van Guyanese zijde gestelde is een punt van grote overeenstemming tussen ons beiden. Ook wij volstaan voorlopig met het weergeven van ons standpunt.

Ook Uw verschil in appreciatie en interpretatie van de feiten en verdragsbepalingen mag niet als bijzonderheid in de wereld worden gezien.

Het verschil in accent kan wellicht worden verklaard uit de omstandigheid dat U de zaak overwegend juridisch bekijkt, terwijl wij deze aangelegenheid meer geografisch zien.

Wij zijn hier om informeel onze standpunten uit te wisselen.

Bij het uitwisselen van deze standpunten willen wij van Surinaamse zijde uitsluitend de realiteit voor ogen zien.

Wij geven ons eigen inzicht weer en willen ons in deze vrije discussie in geen enkel opzicht baseren op een mening van Den Haag.

Wij geven het standpunt van Suriname weer en het is voor Uw Regering wellicht belangrijk en belangwekkend het standpunt van Suriname te vernemen.

Dit is ook de geest en de sfeer waarin de premiers Pengal en Burnham deze besprekingen hebben voorbereid.

Van Guyanese zijde: Wij verzekeren U dat wij het standpunt van Suriname met belangstelling aanhoren en belangrijk achten. Wij kunnen echter deze "case" niet scheiden van

de context waarin zij vroeger is behandeld. Hoewel wij gaarne het standpunt van Suriname in dezen kennen, moeten wij rekening houden met de wijze waarop dit probleem

in het verleden is beïnvloed en in het verleden door Nederland is behandeld, en Den Haag was het competente lichaam om zich met deze zaak te bemoeien.

Daarom maken wij gewag van het Nederlandse voorstel van 1958 en stellen wij ons op het standpunt dat de grens volgens de equidistantielijn moet worden vastgesteld.

In dit licht moet ook onze verwijzing naar de overeenkomst tussen Nederland, Duitsland en Engeland worden gezien.

-10-

Wij zijn niet ongevoelig voor het feit dat Suriname in dezen een eigen mening heeft. Het is voor ons echter onmogelijk om bij de beoordeling van het standpunt van Suriname de zaak niet mede te zien in verband met het vroeger door Nederland gehuldigde standpunt. Zelfs ook wanneer Suriname onafhankelijk wordt zal Suriname immer worden geacht het probleem te hebben gecreëerd in de staat waarin Nederland het door de wijze waarop zij het heeft behandeld, heeft gebracht.

De vergadering wordt geschorst tot 3.00 uur n.m.

Na de hervatting:

Van Surinaamse zijde: Ter afronding van de discussie over het eerste agendapunt wordt nog het volgende opgemerkt:

Voor Suriname zit aan deze zaak een constitutioneel aspect. Daarvoor is het goed voor ogen te houden dat de drie landen die het Koninkrijk der Nederlanden vormen zelfstandig zijn t.a.v. de beslissing over aangelegenheden die hun alleen betreffen. Daarom zijn er bij de onderhavige besprekingen ook geen Nederlanders betrokken. Wij zijn door het Koninkrijk gemachtigd deze zaak volledig zelf te behandelen en zelfstandig te beslissen.

Het wordt door ons niet volkomen onjuist geacht dat de vroegere diplomatieke correspondentie van Guyanese zijde ter tafel wordt gebracht; Suriname is hier echter niet aan gebonden. Daarom achten wij ons ook niet gebonden aan de opvatting van Nederland, ingenomen b.v. bij de totstandkoming van de overeenkomst tussen Nederland, Duitsland en Engeland, welke overeenkomst alleen het Europees gedeelte van het Koninkrijk betreft.

Over de opmerking van het verschil in interpretatiemethoden tussen onze landen moet worden opgemerkt dat de bevoegdheid tot gebruik van eigen interpretatiemethoden beperkt is tot de toepassing van eigen recht. Bij de toepassing van internationaal, privaatrecht of publiekrecht moeten de interpretatiemethoden door de betreffende staten worden aangewezen.

Het is dienstig er uitdrukkelijk aan te herinneren dat het diplomatiek overleg over de grensbepaling in de territoriale zee en op het continentaal plat niet in een tractaat heeft geresulteerd. Wettelijk is Suriname danook in geen enkel opzicht aan dit overleg gebonden.

Van Guyanese zijde: Wij nemen aan en waarderen dat Suriname een eigen mening heeft en dat Suriname zich niet gebonden acht aan wat in het verleden in de diplomatieke sfeer door Nederland is gezegd. Wat echter ook de bestaande constitutionele positie van Suriname moge zijn, zij kan

niet wegwerken wat Nederland als de autoriteit die alleen bevoegd was te spreken over de buitenlandse betrekkingen van Suriname, heeft gezegd. Van onze kant vragen wij U niet de gedragingen van de Britse regering uit het verleden te veronachtzamen. Het is uit een oogpunt van internationaal recht en wellevendheid dat wij dit niet van U kunnen vragen. Een nieuw land ontstaat niet uit een vacuum. Er is een erfenis van problemen die door het moederland zijn gecreëerd. Het zou niet getuigen van realiteitszin te stellen dat deze acties van het moederland zonder meer kunnen worden teniet gedaan. Het punt dat wij hiervan maken is dat Nederland nog in 1958 de equidistantielijn als grens heeft voorgesteld.

Wij stellen voor dit punt als thans voldoende besproken te beschouwen. Wij zullen hierover aan onze Regering rapporteren.

Van Surinaamse zijde: Wij willen nogmaals uitdrukkelijk eraan herinneren dat er ook in de dertiger jaren nimmer een overeenkomst tussen de daartoe bevoegde autoriteiten is gesloten. Het tegendeel is ten onrechte van Guyanese zijde tijdens het gesprek gesuggereerd.

Ten aanzien van dit agendapunt hebben wij inderdaad elkaars standpunt voldoende aangehoord. Wij hebben Uw standpunt begrepen. Op de van Guyanese zijde gemaakte opmerking over de westelijke oever van de Corantijn zal bij de bespreking van het tweede agendapunt worden teruggekomen. Met betrekking tot Uw voorstel over de beginpunten van de sluitlijn moet ons echter de volgende opmerking nog van het hart: de lijn dient te beginnen op het punt van de eerste merkbare "deviation of the general coastline". Blufpunt kan in redelijkheid nimmer worden aangemerkt als het eerste punt waar een afwijking van de algemene richting van de kustlijn optreedt.

Bovendien willen wij er tot slot op wijzen dat in de dertiger jaren geen verdrag over de grens tussen Suriname en Guyana tot stand is gekomen, terwijl de grens tussen Guyana en Venezuela wel berust op een verdrag. Niettemin heeft Guyana er in toegestemd om wederom met Venezuela rond de tafel te gaan zitten.

Van Guyanese zijde: Wij zijn onze argumentatie begonnen met te stellen dat er t.a.v. de grens in het continentaal plat geen overeenkomst bestaat en dat juist daarom de bepalingen van het verdrag van Geneve toepasselijk zijn. Het accord van de dertiger jaren heeft uitsluitend betrekking op de rivier en de driehoek en wij behouden ons onze rechten in dit verband danook voor.

Van Surinaamse zijde: Suriname is zich er terdege van bewust dat de wijziging in haar staatsrechtelijke positie

nog niet met zich medebrengt dat zij niet gebonden is aan behoorlijk totstandgekomen en wettelijk bindende overeenkomsten. Ook het verdrag van Geneve, zijnde een multilaterale overeenkomst, eerbiedigen wij volkomen. Met betrekking tot dit agendapunt, de grens in de territoriale zee en op het continentaal plat, houdt ons slechts verdeeld een verschil in interpretatie van het verdrag en een verschil in waardering van de geografische omstandigheden.

t.a.v. agendapunten
en 3

Van Guyanese zijde wordt voorgesteld dat de Surinaamse delegatie eerst haar standpunt hierover uiteenzet.

Van Surinaamse zijde: Voor een ieder is het duidelijk dat de westelijke oever van de Corantijn de grens vormt tussen Suriname en Guyana. Van Guyanese zijde hebben wij nimmer vernomen dat er hierover enig verschil van mening zou bestaan. Slechts hebben wij vernomen dat Guyana t.a.v. de bron van de Corantijnrivier een van het Surinaamse standpunt afwijkende mening heeft. Immers, bij de U welbekende wijziging van de naam van de bovenloop van de Corantijn door de Regering van Suriname hebt U een protest hiertegen laten horen. Wij nemen daarom aan dat U een afwijkende mening hebt over de bron van de Corantijn en dat U deze kwestie aanduidt als de driehoekskwestie.

Van Guyanese zijde: De beide volgende agendapunten zijn o.i. nauw aan elkaar verbonden en wij willen voorstellen hen beiden tegelijk te behandelen.

Van Surinaamse zijde: Agendapunt 3 is o.i. een eenvoudige kwestie van gezamenlijk overeenkomen welke technici de gezamenlijke commissie die de metingen moet verrichten, zullen uitmaken.

Van Guyanese zijde: Wat wij gezamenlijk willen bespreken zijn de kwestie van de Corantijnrivier zelve en de driehoekskwestie.

Van Surinaamse zijde: Van een riviarkwestie of een claim op de rivier is ons niets bekend. De souvereiniteit over de rivier wordt reeds sinds jaar en dag door Suriname alleen uitgeoefend. Wij zouden het ten zeerste betreuren wanneer een vaststaand gebruik van meer dan 150 jaren, gebaseerd op een internationaal verdrag, plotseling ter sprake zou worden gebracht. Wij geloven niet dat onze burens dit bedoelen.

Van Guyanese zijde: Wij stellen ons op het standpunt dat er twee punten zijn, de rivier en de driehoek.

-13-

Van Surinaamse zijde: Er is een verdrag van meer dan 150 jaren waarin geschreven staat dat de westelijke oever van de Corantijn de grens vormt. Is dit verdrag U bekend?

In feite zijn er zelfs twee verdragen, nl. één gesloten tussen de Gouverneurs van Sommersdijk en Peera en één in 1799 gesloten tussen de Gouverneurs Frederici en van Batenburgh.

Ook in de wetten van Guyana staat geschreven dat de grens wordt gevormd door de westelijke oever van de Corantijn.

Van Guyanese zijde: De verdragen zijn ons bekend, evenals de vermelding daarvan in de wetten van Berbice. Op geen zeker ogenblik heeft Guyana echter een claim gedaan op de rivier, welke claim zij niet in strijd achtte met enig verdrag.

Wij zijn hier niet vandaag om deze claim te herhalen. Wij herhalen deze claim niet, omdat wij van oordeel zijn dat in 1931 een bindende afspraak tussen Nederland en het Verenigd Koninkrijk tot stand is gekomen, waarbij wij de eis op de thalweg als grens hebben ingetrokken in ruil voor een soortgelijke intrekking van Nederland van haar eis m.b.t. de New-River driehoek.

Wij zijn bereid op deze basis door te gaan. Wij zijn niet van plan de discussie over de thalweg te openen, uitsluitend opdat U de kwestie van de driehoek ook niet zult heropenen. O.i. zijn de twee punten, de rivier en de driehoek, daarom zo nauw met elkaar verbonden dat zij niet onafhankelijk van elkaar kunnen worden behandeld. U stelde niet bekend te zijn met het feit dat van Engelse zijde indertijd een claim met betrekking tot de thalweg als grens is ingediend. Daarom zullen wij op de historie van deze kwestie nader ingaan.

Ik zal spreken aan de hand van de relevante diplomatische correspondentie. Vooreerst de nederlandse aide-memoire van 2(7) augustus 1929, die op deze eis van Engeland betrekking heeft. Het is een lang document en ik zal U niet met de gehele inhoud vermoeden. De derde paragraaf achter luidt: "De juistheid dezer opvatting, volgens welke dus een gedeelte van de stroom tot Brits Guyana zou behoren, kan door de Nederlandse Regering niet worden erkend, en is een duidelijke verwerping van de Engelse thalwegclaim. In de daarop gevolgde Engelse nota van 18 oktober 1930 wordt in de vierde paragraaf een duidelijk verband gelegd tussen de claims van Engeland op de thalweg en de claim van Suriname op de New River als grens. Er is zelfs duidelijk sprake van een ruil tussen partijen. In de nota van Nederlandse zijde van 4 augustus 1931, die hierop volgt, erkent Nederland de Engelse aanspraken op de Coeroeni als grens en wordt hetzelfde verband met de claim van Engeland op de thalweg weder gelegd.

-14-

De hierop gevolgde Britse nota van 6 februari 1932 houdt een bevestiging en duidelijke acceptatie van de ruil in, in het bijzonder de tweede paragraaf, die luidt: "His Majesty's Government are gratified to learn that the Netherlands Government are prepared to recognise the left of the Corantyna and Kutari rivers as forming the boundary, provided that His Majesty's Government recognise the rivers themselves as belonging to the Netherlands Government".

Bovendien houdt deze nota van 1932 in paragraaf 9 een verwijzing in naar paragraaf 7 van de Nederlandse nota van 1931. In deze laatstgenoemde paragraaf, luidende: "The Netherlands Government are in principal disposed to include in the treaty an article safeguarding any existing rights of British nationals or companies which do not impede the navigability (.....)".

Hierbij heeft de Nederlandse Regering dus te kennen gegeven bereid te zijn bestaande rechten van Britse onderdanen op het gebruik van de Corantijn te respecteren en hierdoor heeft de Nederlandse Regering de aanwezigheid van rechten van Britse onderdanen op het gebruik van de Corantijnrivier erkend. De Guyanezen hebben dus rechten op het gebruik van de Corantijn; rechten, hetgeen betekent dat zij de Corantijn mogen gebruiken zonder vergunningen, toestemmingen e.d. van Surinaamse zijde.

Verder willen wij hier gewag maken van een verklaring van de Nederlandse Minister van Buitenlandse Zaken in het Nederlandse Parlement van 1913, waarin deze erkende dat de Corantijnrivier aan beide landen gezamenlijk toebehoorde en een internationale rivier zou zijn. Hiermede willen wij slechts adstrueren dat de claim van 1929 op de thalweg als grens niet zonder rechtsgrond was. In 1930 maakten Nederland en Engeland een afspraak met elkaar waarbij er een ruil plaatsvond.

Thans willen wij overgaan tot bespreking van de door U aangehaalde oude verdragen.

Van Surinaamse zijde: Alvorens U hiertoe overgaat willen wij eerst enige kanttekeningen maken bij hetgeen U hiervoor heeft gezegd.

Wij willen vooreerst onze complimenten maken voor de scherpzinnigheid waarmee U van Guyanese zijde de diplomatieke correspondentie hebt geanalyseerd. Wij stellen echter met klem dat wij het met deze analyse en Uw conclusies niet eens zijn. Aan Uw redenering ligt eveneens de gedachte ten grondslag dat van een claim slechte sprake kan zijn indien aan de betrokken bewering tenminste een redelijke rechtsgrond ten grondslag ligt. Wij zijn van oordeel dat aan de zgn. claim op de thalweg van Engeland in 1929 elke redelijke rechtsgrond ontbroekt

en dat reeds daarom van enige ruil als door U gesteld nimmer sprake kan zijn geweest. De grens als zijnde de westelijke oever van de Corantijn berust op het verdrag van 1800, een rechtsgeldige internationale overeenkomst. De inhoud van deze overeenkomst is zelfs neergelegd in de lokale wetten van Guyana. Een duidelijkere erkenning is dus niet mogelijk. Daarnaast echter hebben de Engelsen vóór 1929 steeds zonder enig voorbehoud aanvaard dat de linkeroever van de Corantijn de grens is. De zgn. claim van 1929 was danook vezatoir en Suriname is thans in geen enkel opzicht bereid dit vaststaand rechtsfeit, dat de westelijke oever van de Corantijnrivier de grens vormt, nader te bezien, noch op zichzelf, noch in samenhang met welk ander aspect vdn de grens danook. U zult het met ons eens zijn dat wij er recht op hebben van U te eisen vaststaande rechtsfeiten als vaststaand te beschouwen en dat wij niet kunne accepteren dat U deze hetzij dirakt, hetzij indirekt als vragen ter tafel brengt. Wij kunnen U uitdrukkelijk mededelen dat wij daarom niet bereid of gemachtigd zijn het feit dat de linkeroever van de Corantijn de grens vormt, als een punt van bespreking te maken. Wij zijn eventueel bereid over de consequenties van het feit dat de rivier een nationale rivier is, U aan te horen, maar verder dan dat zullen wij in geen geval gaan. De vaker gedane bewering dat de grens op de linkeroever van de Corantijn een bijzonderheid zou zijn wordt door ons niet aanvaard. Er zijn meerdere rivieren waar hetzij historisch, hetzij krachtens tractaat een dergelijke toestand bestaat. Deze toestand is in het volkenrecht zonder enige aantekening geaccepteerd. Wij doen een dring beroep op U, als goede naburen, met het voorgaande rekant te willen houden.

Van Guyanese zijde: Hoewel wij ons ervan bewust zijn dat wij door dit te zeggen in herhaling treden, willen wij er nogmaals op wijzen dat wij geen eis willen stellen m.b.t. de verplaatsing van de grens tot de thalweg. Hoe ongefundeerd U de in 1929 door Engeland gedane claim ook vindt, de moederlanden hebben nu eenmaal hun wederzijdse claims tegen elkaar uitgewisseld. Dit is niet het juiste forum om in een gedetailleerde discussie te treden over de vraag of de claim al dan niet voldoende basis had om als zodanig te kunnen worden aangemerkt. De claim is niettemin gemaakt en er is een compromis uit voortgekomen. Wij nemen aan dat het Nederl. recht en het Engels recht in dezen hetzelfde zijn: geen van partijen kan een bereikt compromis betwisten op grond dat de ene claim later als ongegrond wordt aangevoeld. Dit geldt in het nationaal recht, en ook in het internationaal recht. U heeft gewezen op het feit dat er enkele rivieren in de wereld zijn zoals de Corantijn. Dit is inderdaad juist, maar wij wijzen erop dat de Corantijn een eenling is in Zuid-Amerika. Ook al is de interpretat

-16-

welke U van de oude verdragen geeft, juist, dan nog zouden volgens het internationaal recht de gebruikers van de Corantijn die Guyanese onderdanen zijn, recht op dit gebruik hebben. Dit geldt zowel voor de rechten die vóór de totstandkoming van de verdragen bestonden als voor de rechten die na de totstandkoming van de verdragen zijn ontstaan.

Echter, wij achten de interpretatie die U van de oude verdragen geeft niet juist. U gaat er immers vanuit dat de overeenkomst van 1799 ook de rivier zelf betreft. Wij zijn echter van oordeel dat de overeenkomst alleen land betrof. In dit verband is het goed te letten op een brief van 1794, geschreven door Gouverneur van Batenburgh aan de beheerders van Suriname en Berbice, die beiden onder Nederlandse heerschappij waren. Van Batenburgh stelde dat Suriname zich rechtens niet tot de Duivelskreek uitstrekte. De grenzen moesten dezelfde zijn als die vermeld in de giftbrief van Willoughby aan Koning Karel II. In die giftbrief staat de grens van Suriname als te zijn een mijl ten westen van de Coppanamerivier. De brief van Van Batenburgh welke wij bedoelen is gedateerd 23 maart 1794 en is gericht aan de direktoren van Berbice te Amsterdam. Tegen deze achtergrond moet de overeenkomst van 1799 worden gezien. Als men de overeenkomst van 1799 zelf goed leest, dan ziet men dat in artikel 3 uitdrukkelijk staat dat de eilanden in de Corantijn aan Suriname zullen blijven behoren. Hieruit volgt o.i. dat geen regeling voor de rivier in de overeenkomst werd beoogd.

Wij willen nu niet in een gedetailleerde juridische argumentatie hierover treden, doch willen alleen de feiten onder Uw aandacht brengen en stellen dat wij, hoewel wij de oude verdragen erkennen, door een andere interpretatie dan die welke eraan gegeven is, een claim op de thalweg van de Corantijn hebben kunnen construeren. Het is dus onjuist te stellen dat de claim van 1929 ongefundeerd was. Wij willen echter nogmaals met nadruk stellen dat het ons er thans niet om te doen is opnieuw deze claim aan de orde te stellen. Het gaat er bij ons alleen om te wijzen op de ruil welke in 1930 heeft plaatsgevonden en waar wij een beroep op wensen te doen.

In de eerdere door ons aangehaalde verklaring van de Minister van Buitenlandse Zaken van Nederland van 1913, heeft deze Minister eveneens gewag gemaakt van bestaande rechten van Guyanese op de rivier. Het doel van het concept van 1939 was niet alleen de wederzijdse erkenning van elkaanders aanspraken, resp. respectievelijk op de gehele rivier en op de driehoek, maar had eveneens tot doel de bestemming van bestaande gebruikerrechten op de rivier van Brits-Guyanese onderdanen.

Wij herhalen met nadruk dat wij niet trachten de discussie over de loop van de grens in de rivier thans wederom te heropenen. Wij hebben inderdaad sinds lange tijd de grens

-17-

als zijnde de linkeroever van de Corantijn arhead, doch deze erkenning was gebaseerd op de "settlement" van 1931.

Hoverzijds schijnt te worden aangenomen dat het verdrag van 1799 een grens wilde vaststellen. Wij wijzen er echter op dat in dit verdrag nergens wordt gesproken van de linkeroever van de Corantijn. Het is een cessie van terrein, geen regeling voor de soevereiniteit over het water van de rivier.

Resumerend stellen wij dus dat de overeenkomst van 1799 betrekking had op de cessie van terrein en dat deze overeenkomst geen grensverdrag was in de ware zin van het woord.

Van Surinaamse zijde: Vooreerst wordt opgemerkt dat noch de omlaatsregeling in de overeenkomst van 1799, noch het feit dat de overeenkomst het karakter van een cessie van land draagt, afbreuk doet aan onze stelling dat sinds deze overeenkomst en door deze overeenkomst de grens als zijnde de linkeroever van de Corantijn consequent vaststaat. Immers, bij een historische analyse van dergelijke overeenkomsten blijkt dat dit vroeger de wijze was waarop werd overgegaan op slechts land werd afgestaan en dat de rivier tot de soevereiniteit van het cederende land bleef behoren. Er zijn voorbeelden hiervan te over in de handboeken over het volkenrecht te vinden.

Onjuist is de stelling van Guyana dat de erkenning van de linkeroever als grens zou zijn gebaseerd op de zgn. settlement van 1930. Honderd jaren daarvoor is deze grenslijn aangenomen en sindsdien is zij nimmer in twijfel getrokken. Deze stelling is dan ook niet in overeenstemming met de realiteit.

Hetgeen over de vermeende aanspraak van Guyana, zoals verzet zou zijn in de brief van Gouverneur van Batzenburgh van 1794, wordt gesteld, wordt weerlegd door de inhoud van de overeenkomst van 1799 waarin het zoveel woorden staat dat het terrein tussen de Corantijn en de Beivelskreek voor het sluiten van de overeenkomst, tot het Surinaams grondgebied behoorde. Gouverneur van Batzenburg heeft zijn redenering kennelijk niet gestand kunnen houden.

Van Guyanese zijde: Wij zouden willen voorstellen om de vergadering te sluiten nadat ons nog de gelegenheid is gegeven enkele korte opmerkingen te maken.

Van Surinaamse zijde: Wij wensen alvorens U Uw slotopmerkingen maakt, nog een tweetal feiten naar voren te brengen:

U heeft verschillende malen geciteerd uit de correspondentie die in de dertiger jaren tussen Nederland en

-13-

Engeland is gevoerd. Wij moeten U echter erop wijzen dat de briefwisseling van 4 augustus 1931 en 6 februari 1932 op een onduidelijke wijze door U wordt geïnterpreteerd. Ten onrechte immers heeft Engeland het als een concessie beschouwd en de westelijke oever van de Corantijn als grens te erkennen. De historische rechten op de gehele rivier stonden toen reeds vast en zijn tussen Engeland en Nederland niet in discussie gekomen. Engeland heeft in de betreffende correspondentie de zaken in een niet passende zin gecombineerd.

Wij hebben i.v.m. de oostgrens een met het huidige ons verdeeld houdende vraagstuk gelijk probleem gehad. Dit probleem is opgelost doordat partijen ermede hebben ingestemd door deskundigen te doen nagaan welke van de beide bronrivieren de hoofdbron is. Wij stellen ons op het standpunt dat ook het vraagstuk over de driehoek tussen Suriname en Guyana in deze zin moet worden opgelost.

Van Guyanese zijde: Nagaan welke van de beide bronrivieren van de Corantijn de hoofdbron is door uitmetingen, is een vraag waarentrent wij ons oordeel zouden willen opschorten tot nadat het door ons opgebrachte vraagstuk van de overeenstemming van 1931 is opgelost. Deze overeenstemming is inderdaad niet gevolgd door een formele overeenkomst, maar Uw conclusie dat deze overeenstemming daaren krachteloos zou zijn, wordt door ons met nadruk van de hand gewezen. De ratificatie was uitsluitend een externe zaak. Wij zouden aan de hand van de correspondentie namelijk kunnen aantonen dat het verdrag van 1931 gericht was op vaststelling van de grens tussen Guyana, Suriname en Brazilië. Het drielandpunt is hier een duidelijk uitvloeisel van. De vaststelling van het drielandpunt was bedaald zonder ratificatie van een overeenkomst. Het drielandpunt is bovendien een gevolg van de bilaterale overeenkomsten tussen Suriname en Brazilië enerzijds en Brazilië en het Verenigd Koninkrijk anderzijds.

Van Surinaamse zijde: Uw premisse dat er een grensovereenkomst tussen Suriname en Brazilië zou bestaan is onjuist.

Van Guyanese zijde: In elk geval is het drielandpunt gebaseerd op de tussen het Verenigd Koninkrijk en het Koninkrijk der Nederlanden in 1931 bereikte overeenstemming. Het is een concretisering van deze overeenstemming.

Ook indien U gelijk zou hebben dat deze overeenstemming formeel niet aan de eisen voldoet, zou het voor ons zeer onprettig zijn indien een dergelijke afspraak terzijde zou worden gesteld uitsluitend op grond van een "technicality". Het gaat hier om grote belangen en deze kunnen door beide partijen het best worden behartigd door een openhartig

-19-

gesprek, zonder toevlucht te nemen tot "technicalities". Er bestaat geen twijfel over, dat tot 1962 alle concept-overeenkomsten uitgaan van het standpunt dat de linker-oever van de Corantijn de grens vormt en dat de driehoek Guyanese terrein is.

Volgt opomming van diplomatieke correspondentie waaruit de erkenning van de driehoek als Guyanese grondgebied zou volgen.

Van Surinaamse zijde: Wij willen onzerzijds erop wijzen dat in 1956 de Minister van Luitenlandse Zaken van het Koninkrijk uitdrukkelijk aan het Verenigd Koninkrijk te kennen heeft gegeven dat de vroegere onderhandelingen beëindigd niet betekenen dat door Suriname de aanspraken op de Beven-Corantijn als grens zouden zijn prijsgegeven. Wij stellen het bijzonder op prijs dat de goede sfeer die thans is gecreëerd, behouden blijft. Wij willen het accent evenals U leggen op de grote lijnen. Daarenverhaagt het ons dat ook U de overeenkomst van 1799 erkent, aangezien deze overeenkomst de basis vormt van de begrenzing van de soevereine rechten van onze landen. Deze overeenkomst vormt de basis waarop wij naast elkaar leven. Dit kan niet worden veronachtzaamd, ongeacht welke interpretatie wij elk er ook aan geven. Het is de basis van de vriendschap gedurende 160 jaren. Het scheidt ons materieel, maar bindt ons geestelijk. De gebeurtenissen uit de dertiger jaren zijn niet meer dan een poging tot nadere uitwerking van deze overeenkomst. In deze geest is het overleg van 1931 gevoerd en in deze geest wordt thans in 1966 weer overlegd. Hoge deze overeenkomst van 1799 nog jaren het bindmiddel tussen onze beide landen zijn.

Van Guyanese zijde: Wij zijn U dankbaar voor het overleg. Wij zullen volledig aan onze Regering rapporteren, in het bijzonder uiteraard omtrent Uw standpunt. Wij zijn ervan overtuigd dat de goede verstandhouding tussen onze landen zal blijven bestaan. Er zal een oplossing voor de grensvaststelling moeten komen. Wij zouden gaarne van U een side-memoire ontvangen en wij van onze kant zullen U ook één doen toekomen. Wij hopen dat nog dit jaar het overleg op hoger niveau kan worden voortgezet. Wilt U Uw Minister-Président en Uw Regering de complimenten van de Regering van Guyana overbrengen?

Van Surinaamse zijde: Wij zullen onzerzijds ons standpunt nogmaals in een nota aan U doen toekomen. Ook wij zullen onze Regering uitvoerig Uw standpunt veergeven. Wij gaan ermede accoord dat de wederzijdse standpunten nader geargumentteerd worden uitgewisseld.

Wij stellen voor dat de volgende bespreking, zoals in het telegram van Uw Regering gesuggereerd, op hetzelfde niveau in Den Haag zal worden gehouden. Wij zullen dan

-20-

graag als Uw gastheer optreden. Wij zijn U bijzonder
erkentelijk voor de bijzonder hartelijke wijze waarop
U ons thans hebt ontvangen.

Sluiting: 18.00 uur

[translation from the original in Dutch]

Report of the discussions held between Suriname and Guyana at Marlborough House, London, England on 23 June 1966, commencing at 10.30 a.m.

Present:

Representing Suriname:
Dr. F.E. Essed (Chairperson)
D.G.A. Findlay
C.F. Calor
C.D. Ooft
I. Soemita
Dr. N. Panday
H.R. Lim A Po (Secretary)

Representing Guyana:
Sir Lionel Lookhoo
Sol.-Gen. Shahiberdien
F.H.C. John, UN
Representative of Guyana

Interpreter: Ms van Schelle
Secr. Guyana: Ms Sankar

The Surinamese delegation was introduced to the Guyanese delegation by Dr. J.F.E. Einaar, Minister Plenipotentiary of Suriname in The Hague. Dr. Einaar stated that he was particularly pleased to be in London in order to discuss with the Guyanese delegation the course of the boundary between both countries. Dr. Einaar said he is convinced that the parties would be able to achieve a peaceful solution to existing problems.

After Dr. Einaar left the meeting, the Surinamese delegation was welcomed by Sir Lionel Lookhoo, High Commissioner for Guyana in England, who remarked that it was a special occasion for Guyana to have its first meeting as an independent country with Suriname. There is a solid bond of friendship between Suriname and Guyana as well as between their respective Heads of State.

Guyana would like to see the character of the present discussions as one of a free and frank exchange of views.

In relation to the location where the discussions are currently being held, it was observed that the room in this building was made available by the Foreign Office and should be regarded as an independent venue.

The Chairperson of the Surinamese delegation, Dr. Essed, on behalf of his delegation, offered his thanks for the words of welcome and described the fact that the first meeting of Guyana as an independent country with Suriname is a symbol of the good relationship which has prevailed between both countries for centuries and hopefully will prevail in the future.

The fact that Suriname has come to discuss the boundary does not mean that Suriname has come to discuss partition but rather a bond as borders have more of a binding than a separating function. Seen in this light Suriname would like to fix the boundary on the basis of technical principles so that we can work together

on a clear and sound basis. That is why Suriname has come to ask for the boundary to be demarcated and for a boundary register to be set up.

Suriname has understood that on your side there are some objections to this approach and would like to learn what these objections are.

Guyana

In our opinion this matter has three different aspects, namely:

1. The triangle
2. Rights in the Corantijn
3. The boundary on the continental shelf.

Do you agree?

Suriname

We proposed an agenda earlier in a Note submitted to the Foreign Office, namely in the Note Verbale of 3 February 1966, viz.:

1. The delimitation of the western sea border of Suriname over the territorial sea and the continental shelf;
2. The demarcation of the western land boundary of Suriname, namely the western bank of the Corantijn;
3. The setting up of a mixed commission for demarcation of the boundaries under discussion.

Are you willing to talk on the basis of this agenda?

Guyana

Although we were not aware of this proposal earlier, we are prepared to accept it and to enter into discussions on the basis of this agenda. We would now like to hear your ideas on the first agenda point before we explain our position.

Dr. Essed asked if the Guyana delegation would excuse the Suriname delegation if they sometimes consult amongst themselves and indicated that he would allow individual delegation members to speak separately. This would contribute to a free and peaceful discussion.

REGARDING AGENDA POINT 1

Suriname

There is usually a differentiation made between the territorial sea and the continental shelf.

Before being able to draw the boundary in the territorial sea and on the continental shelf, it is first necessary to know where this boundary should begin.

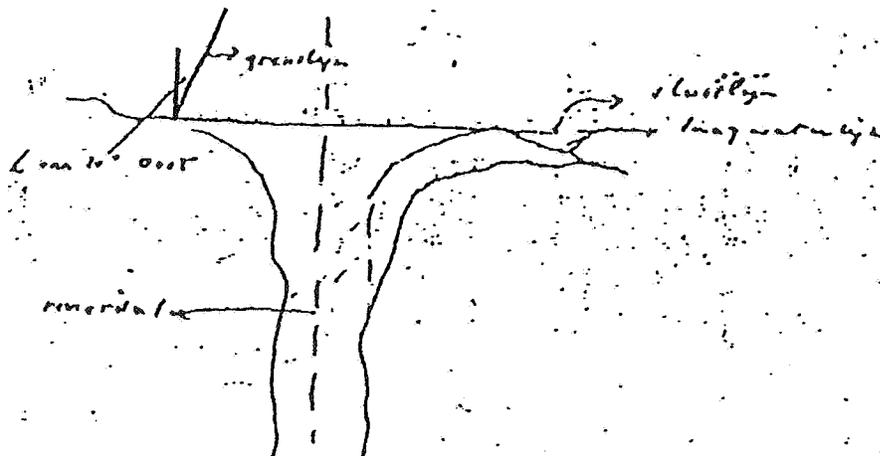
Later on we shall show you on a map our proposal of the closing line of the Corantijn. This line separates the internal waters from the territorial waters. Where this closing line intersects the left bank of the Corantijn, that is where the boundary line in the territorial sea and on the continental shelf starts. In our opinion, this boundary line runs in the territorial sea and on the continental shelf in accordance with a line which runs parallel to the valley of the Corantijn. This valley continues into the territorial sea and over the continental shelf with a direction of 10 degrees east.

Dr. Essed also made the comment that, as appears from this explanation, Suriname seeks a quick resolution of this matter. A large part of the world may expect that conflict between us will arise. However, we want to arrive at a quick and peaceful solution with Guyana that will set an example for the entire world.

Suriname

The closing line runs perpendicular to the main current of the Corantijn, unless special circumstances should prevent this. In this instance there are no such special circumstances.

The Surinamese proposal:

Guyana

It would appear sensible to investigate how the 10 degree line was derived at in the past. In the aide-memoire of the Dutch government dated 4 August 1931, it is stated in section 3: 'At the mouth of the Corantyne, the frontier will be from a point 6 degrees 0'25" Lat. N. and 57 degrees 8' 10" Lat. W. in a direction pointing to the right N. 28 degrees 0 to the point where this line meets the outer limit of the territorial waters and from there in an easterly direction following the outer limit of the territorial waters'. This sentence has been cited in order to demonstrate that the original proposal of the Netherlands was not a 10 degree line but a 28 degree line. Moreover, this line was only intended to delimit the boundary in the territorial waters and not to be a boundary line in the contiguous zone and on the continental shelf.

The following took place in the 1930s: the commission which fixed the two boundary points in 1936 considered that a line of 28 degrees in the territorial sea would cross the river channel and would hence make control over the river mouth difficult. This consideration led to the 10 degree instead of the 28 degree line being adopted as the boundary in the territorial waters.

Seen against this background, the 10 degree line offers no support for fixing the boundary in the contiguous zone and on the continental shelf.

Under these circumstances the boundary in these last two areas should be fixed in accordance with the relevant provisions of international law. In this regard, the Conventions of Geneva of 1958 are of importance, in particular Art. 6, para. 1 of the Convention on the Continental Shelf and Articles 12 and 14 para. 3 of the Convention on the Territorial Sea and the Contiguous Zone.

The application of the rules incorporated in these provisions to the delimitation of the boundary in the contiguous zone and over the continental shelf leads to a boundary line drawn in accordance with the equidistance principle which means a line of 33 to 34 degrees, which does not differ much from the line of 28 degrees accepted by The Hague in the 1930s. We are aware that the Kingdom of the Netherlands has ratified the above-mentioned conventions and has cited the equidistance principle in demarcating the boundary between the Netherlands, Germany and Great Britain. These countries have even agreed to a treaty on the basis of the equidistance principle.

Furthermore, in 1958 The Hague proposed to Britain that the boundary between Suriname and Guyana in the contiguous zone and on the continental shelf should be delimited according to the equidistance principle. This proposal was accepted by Britain. In the Geneva Conventions there are exceptions made for two categories of instances, viz.:

1. When parties have agreed to another arrangement
2. When historical circumstances lead to a different arrangement.

In this case there is no question of exception 1 being relevant because we never have made a different arrangement.

With respect to exception 2, we are of the opinion that, against the background of the 10 degree line, it cannot be rightfully said that there are historical circumstances which justify another arrangement than the equidistant line as the boundary.

Although we shall examine this issue later in more detail, we would like to note here that Guyana, in the past, had claimed the thalweg of the Corantijn as the boundary. In the 1930s it was agreed with The Hague that we would withdraw this claim in exchange for the recognition by The Hague of our rights on the triangle.

If Suriname wants to comply with this agreement, it would make sense for Guyana to speak about drawing a closing line based on the fact that the Corantijn is a Surinamese river.

Meanwhile we would like to note that we are of the opinion that the closing line should not be drawn so far north as you propose. In accordance with reality, the closing line in our opinion should be drawn between the two points of the river where the first noticeable narrowing of the river begins, which means that the closing line will have to run from Blufpunt on the Surinamese side to the Anna Morina Creek on the Guyanese side. These two points indicate the first noticeable narrowing of the river. The closing line as proposed by Suriname lies outside the river proper.

If the agreement of 1930 relating to your recognition of our claims on the triangle and our recognition of your claims on the river is complied with by you, then we have no need to move the boundary in the river to the thalweg, as was proposed by The Hague in 1962 in a draft treaty.

Suriname

With this draft treaty goes an aide-memoire. In this aide-memoire, of which the draft treaty cannot be seen separately, it is explicitly stated that this draft was drawn up by the Netherlands at the suggestion and the instigation of Britain. Moreover, with the greatest emphasis, it must be said that the proposal included in this draft was explicitly rejected by Britain so that this proposal no longer exists. Guyana is urged to take this expressly into account.

Guyana

The previous comment should not be understood incorrectly. Guyana definitely does not now want to claim the thalweg as the boundary in the Corantijn River. Guyana only wants Suriname to respect the rights of the Guyanese users of the river.

Suriname

Nevertheless, we want to state explicitly that the proposal of 1962 was a British proposal that reached the Netherlands via diplomatic channels.

Guyana

Guyana is not aware that the proposal originated in Britain.

Suriname

But this is clearly stated in the accompanying aide-memoire. To repeat: the draft was explicitly rejected by Britain in a subsequent diplomatic note.

Guyana

This question about 1962 is not our most important point. It was only mentioned in passing. Actually, we only wanted to say that by accepting the thalweg as the boundary, a closing line is no longer necessary.

Suriname

The last statement is not correct. A closing line is always needed. However, if the thalweg constituted the boundary, the closing line would have to be determined by both parties whereas now, given that the Corantijn is a national Surinamese river, the closing line can be determined by Suriname only.

The necessity of a closing line is therefore independent of the question of where the boundary runs. The closing line in all cases runs where the river ends and the territorial sea begins. It should always be clear where the territorial sea begins.

It does seem useful at this point to discuss the purely technical question of whether or not a closing line is needed for to the delimitation of the boundary. It is more useful to return to the agenda point under discussion, namely the delimitation of the boundary line in the territorial sea and on the continental shelf.

The Surinamese side has given a detailed explanation of its position on the course of the boundary. There are many facets, but before addressing these facets one-by-one we would like to be informed as to the Guyanese position.

Guyana

Assuming that Suriname accepts the agreement reached in the 1930s, we believe that the boundary should run as we proposed in our last draft treaty of 1965, namely beginning at the point where the 10 degree line crosses the low-water line on the coast and continuing in the direction proposed by you in 1958 viz. according to the equidistance principle, which would result in a line of 33 to 34 degrees which is close to the line of 1931 of 28 degrees.

The general direction of the bed of the river is, according to us, not a relevant factor for the delimitation of the boundary in the territorial sea and on the continental shelf.

Suriname

Before responding in detail to the Guyanese position we would like to state from the outset that in our opinion in the Geneva Convention it is intended to accord to the equidistance rule a supplementary role. Moreover, the exceptions underlying your reasoning are not as stated by you.. The treaties mention as exceptions 'historical title' and 'special circumstances' and not 'historical circumstances'.

As further clarification of the proposed 10 degree line:

Starting point for Suriname's position for the demarcation of boundary lines is the generally accepted rule, that for demarcation for a boundary one must start from existing geographical features. This starting point also lies at the foundation of the demarcation of the boundary between Guyana and Brazil and between Suriname and Brazil. After all, the chain of hills, which separates the catchment basins of the Guyanese rivers and the Brazilian rivers as a geographical circumstance is decisive for demarcation of the boundary, hence the watershed. So here we see that, in accordance with the applicable rules on this matter, decisive meaning should also be given to geographical circumstances.

In delimiting the boundary in the territorial sea and on the continental shelf, we must first of all be guided by to the geographical reality.

Here the river bed, just as in the previously mentioned example of the chain of hills, constitutes the primary boundary indicator. This is the indicator that the geographical reality gives us. If the geographical reality is not used as the starting point, delimiting the boundary becomes an arbitrary matter.

In relation to what is stipulated in the relevant articles of the Conventions of Geneva, it should be noted that the equidistance principle is not regarded as a compulsory rule. Both the text of the conventions and the reports of the debates that preceded the conclusion of the conventions, use as a starting point that the demarcation of the boundary must be effected, in the first place, in accordance with the geographical reality and that, in case that no agreement can be reached on this basis, the boundary should be demarcated according to the equidistance principle as a sort of emergency solution. For that matter, the words 'failing

agreement' in the treaties leave no doubt that the equidistance principle is accorded no more than a supplementary character.

In summary, it can therefore be stated that the equidistance line is not laid down as the principal rule with exceptions, but that the principal rule is that the delimitation of the boundary must be done in conformity with the geographical reality and that only if this offers no solution, the equidistance principle is to be applied. In this regard, reference is made to sentence 2 of Article 12, paragraph 1 of the Convention on the Territorial Sea: 'This provision (equidistance rule) shall not apply, however, where it is necessary by reason of historic title or other special circumstances to delimit the territorial seas of the two States in a way which is at variance with this provision'.

Therefore it is important that we should first concentrate our attention on the geographical reality. Also the so-called agreement of 1931 to which you referred earlier, demonstrates that, in proposing the 28 degree line, decisive importance was given to the geographical reality.

The Suriname then states that preferably it does not wish to discuss the position adopted by the European part of the Kingdom of the Netherlands in the Ems case.

Guyana

From our side we made only a very general reference to what is stipulated in the Conventions of Geneva. We do not consider it opportune to examine these conventions now in detail. However, we will make the following comments:

We are grateful for your explanation of the history of the conventions. However, we have the impression that in our legal systems there is a clear difference in starting point for interpretation of legal provisions.

For our part, we restrict ourselves to the words written in the text itself because we consider these as the result of the debate which preceded the conclusion. It is precisely the huge differences of opinion which were expressed in this debate that oblige us to resort to the final text, the only certainty which there is at that point. We stick to the opinion that, according to Article 12 of the Convention for the Territorial Sea, the median line is the principal rule and that the exceptions are only exceptions. For the contiguous zone (see Article 24 of this convention) these exceptions are completely missing.

We are of the opinion, that there is no case to be made in this instance for 'a historic title' or for 'special circumstances' which would justify deviating from the equidistance principle.

Presuming that the river bed, being Surinamese territory, constitutes a special circumstance in the sense of the conventions, then in any case it can only be a special circumstance in relation to the boundary delimitation in the territorial sea and not in relation to the delimitation of the boundary in the continental zone and on the continental shelf. If the bed of the Corantijn should have followed the coast of Guyana in a

westerly direction, *you would surely not claim that* the border outside the territorial waters would have to follow the direction of the river bed, would you?.

In relation to the delimitation of the boundary in the continental zone no reference is made of special circumstances. If the river valley is not a special circumstance for delimiting the boundary in the continental zone how it could then be a special circumstance for delimiting the boundary on the continental shelf?

In delimiting the boundary in the territorial sea the river bed could have been a special circumstance but not outside.

In order to prevent any misunderstanding, it is pointed out that Guyana does not regard the river bed as constituting a special circumstance at all.

Also the Netherlands in 1958, in light of its proposal to delimit the boundary in conformity with the equidistance principle, did not typify the river bed as a special circumstance. This took place after the conclusion of the Geneva Convention. It cannot be concluded that the Netherlands, if it had regarded the river bed as a special circumstance, would have proposed the equidistance line as the border in 1958.

To regard the river bed to more than 100 miles off the coast as a special circumstance is simply not real.

We are now laying out the arguments on which our position is based. However, we definitely do not want to create the impression of being dogmatic. We are open for your criticism of our position and when reporting to our Government we will take your differing opinions into consideration.

However, for the time being, the above remains our position.

Suriname

Guyana's last point, in particular, is one of complete agreement between both of us. We too suffice for the time being, with stating our position.

Also, your difference in appreciation and interpretation of the facts and convention provisions should not be seen as unusual in the world.

The difference in emphasis can possibly be explained by the fact that you view the case from a mainly legal perspective whereas we see it as more geographical.

We are here to exchange our standpoints informally. In this exchange of standpoints we from Suriname are only interested in looking at reality. We are conveying our own views and do not want in these free discussions to base our position, in any respect, on opinions of The Hague.

We express the point of view of Suriname and it should be important and of interest to your Government to learn about Suriname's position.

This is also the spirit and the atmosphere in which Prime Ministers Pengel and Burnham have set the stage for these discussions.

Guyana

We assure you that we are listening to the Surinamese point of view with great interest and consider it important. We cannot, however, separate this 'case' from the context in which it was previously dealt with. Although we are happy to learn the Surinamese position in this matter, we have to take into account the manner in which, in the past, this problem has been influenced and dealt with by the Netherlands, and The Hague was the competent authority to deal with this case.

This is the reason we refer to the 1958 Netherlands proposal and take the position that the border should be delimited in accordance with the equidistance principle. Our reference to the agreement between the Netherlands, Germany and Britain should also be seen in this light.

We are not insensitive to the fact that Suriname has its own opinion on this issue. However, it is impossible for us, in an assessment of Suriname's standpoint, not to view the case in conjunction with the standpoint previously taken by the Netherlands. Even when Suriname becomes independent, it will still be regarded to have inherited the problem in the state left by the Netherlands as a result of the manner in which the Netherlands has dealt with it in the past.

The meeting was adjourned until 3.00 p.m.

After the break:

Suriname

To conclude the discussion on the first agenda point, the following is noted: This case has a constitutional aspect for Suriname. It is hence important to remember that the three countries which constitute the Kingdom of the Netherlands are independent in relation to decisions on affairs which only concern them alone. That is the reason why no Dutchmen are involved in the present discussions. We are authorized by the Kingdom to deal with this case completely on our own and to take decisions independently.

We do not regard as completely improper that Guyana has brought up the earlier diplomatic correspondence; Suriname is however not bound by it. We therefore also do not regard ourselves as being bound to the opinion of the Netherlands, for example in the conclusion of the agreement between the Netherlands, Germany and Britain, which agreement only concerns the European part of the Kingdom.

In reference to the comment on the difference in interpretation methods between our countries, it should be noted that the authority to employ national interpretation methods is restricted to the application of national law. In the application of private and public international law the interpretation methods must be designated by the states involved.

It is useful to recall explicitly that the diplomatic consultations on the delimitation of the boundary in the territorial sea and on the continental shelf has not resulted in a treaty. Hence, Suriname is in no way legally bound to this consultation.

Guyana

We accept and appreciate that Suriname has its own opinion and that Suriname does not regard itself as being bound to what has been said by the Netherlands in diplomatic exchanges in the past. However, no matter what the current constitutional position of Suriname may be, she cannot simply dispose of what the Netherlands, as the only entity authorized to speak on the foreign affairs of Suriname, has said.

We do not ask you to disregard the behavior of the British government in the past. From the viewpoint of both international law and courtesy we could not ask this of you. A new country is not born in a vacuum. There is an inheritance of problems which have been created by the mother country. It would not demonstrate much sense of reality to state that these actions of the mother country could be made undone just like that. The point we want to make here is that the Netherlands, as recently as 1958, proposed the equidistance line as the boundary.

We propose to regard this point as now having been sufficiently discussed. We will report on this to our Government.

Suriname

Once more we would like to reiterate explicitly that also in the 1930s there was never an agreement concluded between the relevant authorities. Guyana has incorrectly suggested the opposite during the discussion.

On this agenda point we have indeed listened sufficiently to each other's standpoint. We have understood your standpoint. We will return to the Guyanese comment on the west bank of the Corantijn in the discussion of the second agenda point. In relation to your proposal on the starting points of the closing line, however, we feel obliged to make the following remark: the line should begin at the point of the first noticeable 'deviation of the general coastline'. Blufpunt can never reasonably be regarded as the first point where a deviation from the general direction of the coastline occurs.

Moreover, in conclusion we would like to point out that in the 1930s no treaty on the boundary between Suriname and Guyana was concluded whereas, on the other hand, the boundary between Guyana and

Venezuela is based upon a treaty. Nevertheless, Guyana has agreed to re-open discussions with Venezuela on this issue.

Guyana

We began our arguments by stating that there is no agreement on the boundary on the continental shelf and that precisely therefore the provisions of the Convention of Geneva are applicable. The 1930s agreement referred exclusively to the river and the triangle and we hence reserve our rights on this point.

Suriname

Suriname is quite well aware that the change in its constitutional position will not imply that it is not bound to properly concluded and legally binding agreements. We also completely respect the Convention of Geneva being a multilateral agreement. As far as this agenda point of the boundary in the territorial sea and on the continental shelf is concerned, we are only divided by a difference in interpretation of the convention and a difference in recognition of the geographical circumstances.

REGARDING AGENDA POINTS 2 AND 3

Guyana

Guyana proposes that Suriname explains its standpoint on these agenda points first.

Suriname

It is clear to everyone that the west bank of the Corantijn forms the boundary between Suriname and Guyana. We have never heard anything from Guyana that there is a difference of opinion on this issue. We have only understood that Guyana has an opinion which differs from the Surinamese standpoint on the source of the Corantijn River. Indeed, you protested against the Surinamese Government's change in the name of the upper reaches of the Corantijn. We therefore assume that you have a differing opinion on the source of the Corantijn and that you refer to this question as the triangle question.

Guyana

In our opinion the two next agenda points are closely related and we would like to propose that they be discussed together.

Suriname

We think agenda point 3 is a simple question of jointly agreeing which technical experts should be selected in the joint commission that will conduct the necessary measurements.

Guyana

What we jointly want to discuss are the question of the Corantijn River itself and the triangle question.

Suriname

We are not aware of a river question or of a claim on the river. The sovereignty over the river has been exercised exclusively by Suriname for years. We would find it extremely regrettable that a recognized practice of more than 150 years, based on an international treaty, is suddenly being questioned. We don't believe that our neighbors mean this.

Guyana

We take the standpoint that there are two points, the river and the triangle.

Suriname

There is a treaty of more than 150 years ago in which it is stated that the west bank of the Corantijn is the border. Do you know this treaty?

In fact, there are even two treaties, viz., one concluded between the Governors van Sommelsdijk and Peere and one in 1799 agreed between the Governors Frederici and van Batenburgh.

Also in the laws of Guyana the boundary is stated to be the west bank of the Corantijn.

Guyana

We know the treaties, as well as references to them in the laws of Berbice. However, at a certain point, Guyana made a claim on the river, a claim which it does not regard as conflicting with any treaty.

We are not here today to repeat this claim. We are not repeating the claim because we are of the opinion that in 1931 a binding agreement between the Netherlands and the United Kingdom was concluded whereby we withdrew the claim that the thalweg should form the boundary in exchange for a similar withdrawal by the Netherlands of its claim in relation to the New River triangle.

We are prepared to continue on this basis. We do not intend to open the discussion on the thalweg on the understanding that you do not re-open the question of the triangle. In our opinion, the two points of the river and the triangle are so closely linked that they cannot be treated independently of each other.

You stated that you are not aware of the fact that Britain at that time submitted a claim to recognize the thalweg as the boundary. We shall hence entertain the history of this question in more detail.

I will speak on the basis of the relevant diplomatic correspondence. Firstly, the Netherlands aide-memoire of 2(7) August 1929 which relates to this claim by Britain. It is a long document and I shall not bore you with the entire contents. The third section, however, reads as follows: 'The correctness of this interpretation, according to which a part of the river belongs to British Guiana, cannot be recognized by the Netherlands Government'. This is a clear rejection of the British thalweg claim. In a subsequent British memorandum dated 18 October 1930 a clear link is made in the fourth section between the claims of

Britain on the thalweg and the claim of Suriname on the New River as the boundary. There is clearly even a matter of an exchange between the parties. In the following Dutch memorandum dated 4 August 1931 the Netherlands recognizes British claims to the Kuruni as the border and the same link with the British claim on the thalweg is made again.

The subsequent British memorandum dated 6 February 1932 contains a confirmation and a clear acceptance of the exchange, in particular the second section which reads as follows: ‘His Majesty’s Government are gratified to learn that the Netherlands Government are prepared to recognize the left of the Corantyne and Kutari rivers as forming the boundary, provided that His Majesty’s Government recognize the rivers themselves as belonging to the Netherlands Government’.

Furthermore, this memorandum of 1932 contains in section 9 a reference to section 7 of the 1931 Dutch memorandum. This last mentioned section reads: ‘The Netherlands Government are in principle disposed to include in the treaty an article safeguarding any existing rights of British nationals or companies which do not impede the navigability (. . . .)’.

The Netherlands Government hence indicates here that it is prepared to respect the existing rights of British subjects on the use of the Corantijn and the Netherlands Government has thus recognized such rights of British subjects. The Guyanese therefore have rights on the use of the Corantijn; rights which mean that they may use the Corantijn without permits, permission, etc. from Suriname.

Furthermore, we would like to refer to a declaration by the Netherlands Minister of Foreign Affairs in the Netherlands Parliament in 1913 in which he recognized that the Corantijn River belonged jointly to both countries and should be an international river. From the foregoing we only want to support the position that the 1929 claim on the thalweg as the boundary was not without legal basis. In 1930 the Netherlands and Britain made an agreement with each other whereby an exchange took place.

Now we would like to proceed with a discussion of the old treaties to which you referred.

Suriname

Before you proceed we would first like to make some comments on what you have just said.

We would first of all like to compliment you for your astute analysis of the diplomatic correspondence. However, we state emphatically that we disagree with this analysis and your conclusions. Your argument is also related to the idea that there can only be a question of a claim if there is at least a reasonable legal basis for such a claim. We are of the opinion that the so-called claim on the thalweg made by Britain in 1929 is without any reasonable legal basis and hence maintain that there could never have been any question of any exchange as stated by you.

The west bank of the Corantijn forming the boundary is based on the 1800 treaty — a legal, international agreement. The contents of this agreement are even reflected in the local laws of Guyana. A clearer recognition therefore is not possible. Moreover, before 1929 the British had always accepted, without any reservation, that the left bank of the Corantijn is the boundary. The so-called claim of 1929 was just vexatious and Suriname is now not prepared in any way to review, neither separately nor in conjunction with any other aspect of the boundary, this indisputable legal fact that the west bank of the Corantijn river forms the border. You will agree with us that we have the right to demand from you that undisputable legal facts are treated as such and that we cannot accept that you bring those directly or indirectly to the table as open questions. We can explicitly inform you that we are therefore neither prepared nor authorized to make as a point of discussion the fact that the left bank of the Corantijn forms the boundary. We are prepared to listen to you on the consequences of the fact that the river is a national river but we will not go further than that in any case.

The often made statement that the border on the left bank of the Corantijn would be a unique event is not accepted by us. There are more rivers where a similar situation exists either for historical reasons or as the result of a treaty. This situation is accepted in international law without any qualification. We urge you, as good neighbors, to take this into account.

Guyana

Although we are aware that by saying this we are repeating ourselves we would again like to point out that we are not making any demand for the boundary to be moved to the thalweg. No matter how unfounded you find the claim made by Britain in 1929, the mother countries definitely did exchange their respective claims against each other.

This is not the proper forum to go into a detailed discussion on whether the claim had sufficient basis or not to be considered as a legitimate claim. The claim was nevertheless made and a compromise resulted. We assume that Netherlands law and British law are the same on this point: neither party can dispute an agreed compromise on the grounds that one claim is later felt to be without a base. This is valid in national law and also in international law. You have pointed to the fact that there are several rivers in the world like the Corantijn. This is indeed correct but we draw attention to the fact that the Corantijn is an exception in South America. Even if the interpretation you give of the old treaties is correct, according to international law the users of the Corantijn who are Guyanese subjects would still have the right to this use. This is true for the rights that existed before the conclusion of the treaties as well as for the rights that resulted from the conclusion of the treaties. However, we consider as incorrect the interpretation which you give of the old treaties. You assume that the agreement of 1799 also relates to the river itself. We are, however, of the opinion that the agreement relates only to land. In this regard it is instructive to examine a letter written in 1794 by Governor van Batenburgh to the administrators of Suriname and Berbice which were both under Netherlands rule. Van Batenburgh stated that Suriname, by law, did not extend to Duivels creek. The

boundaries should be the same as those stated in the letter of cession from Willoughby to King Charles II. In this letter of cession the boundary of Suriname is stated as being one mile west of the Coppename River. The letter of van Batenburgh to which we refer is dated 23 March 1794 and is addressed to the directors of Berbice in Amsterdam. The agreement of 1799 should be seen against this background. If you read the agreement of 1799 carefully, you can see stated explicitly in Article 3 that the islands in the Corantijn will continue to belong to Suriname. In our opinion, it can be deduced from this that no arrangement for the river was intended in the agreement.

We do not wish to become engaged in a detailed legal argument on this issue but only want to draw your attention to the facts and state that we, although we recognize the old treaties, have been able to construe a claim on the thalweg of the Corantijn by another interpretation than that which is given to them. It is therefore incorrect to state that the claim of 1929 was unfounded. However, we want once again to state emphatically that it is not our intention to re-open the issue of this claim. Our only interest is to point out the exchange which took place in 1930 and to which we wish to make an appeal.

In the declaration by the Minister of Foreign Affairs of the Netherlands in 1913, to which we referred earlier, this Minister also mentioned the existing rights of Guyanese on the river. The aim of the 1939 draft was not only the mutual recognition of each other's respective claims on the entire river and on the triangle, but also the confirmation of existing users' rights of British Guiana subjects on the river.

We repeat with emphasis that we are not attempting to re-open discussion on the position of the boundary in the river. We have indeed for a long time recognized the left bank of the Corantijn as the boundary, but this recognition was based on the 'settlement' of 1931.

You appear to assume that the 1799 treaty was intended to demarcate a boundary. However, we draw attention to the fact that there is no mention of the left bank of the Corantijn in this treaty. It is a cession of territory, not a settlement for sovereignty over the water of the river.

In summary, we thus state that the 1799 agreement referred to the cession of territory and that this agreement was not a boundary treaty in the true sense of the word.

Suriname

Firstly, we observe that neither the island settlement in the 1799 agreement nor the fact that the agreement has the character of a cession affects our position that, since this agreement and as a result of this agreement, the left bank of the Corantijn has been uniformly and definitely fixed as the boundary. Indeed, a historical analysis of similar agreements shows that this was earlier the manner whereby it was agreed that only land was ceded and that the river continued to belong to the sovereignty of the ceding country. There are numerous examples of this in the handbooks of international law.

Guyana's position that the recognition of the left bank as the boundary is based on the so-called settlement of 1930 is incorrect. This boundary line had been adopted more than one hundred years earlier and since that time has never been questioned. Your position does not therefore correspond with reality.

What was stated on the alleged claim of Guyana, as supposedly contained in the letter by Governor van Batenburgh of 1794, is refuted by the contents of the 1799 agreement which literally states that the territory between the Corantijn and Duivels creek belonged to Suriname's territory before the conclusion of the agreement. Governor van Batenburgh was apparently unable to maintain his argument.

Guyana

We would like to propose that the meeting be closed after we have had the opportunity to make several short comments.

Suriname

Before you make your final comments we wish to raise two facts:

You have on different occasions cited from the correspondence which was conducted in the 1930s between the Netherlands and Britain. However, we have to point out that your interpretation of the exchange of letters of 4 August 1931 and 6 February 1932 is incorrect. Britain, in fact, wrongfully described the recognition of the west bank of the Corantijn as the boundary as a concession. The historical rights on the entire river at that point had already been definitely defined and had not been a matter of discussion between Britain and the Netherlands. In this correspondence, Britain has simply inappropriately combined the issues.

We had on our eastern boundary a problem similar to the question that is now keeping us divided. This problem was resolved by the parties agreeing to allow technical experts to investigate which of the two sources of the river is the main one. We take the position that the question of the triangle between Suriname and Guyana should also be resolved in this manner.

Guyana

Investigating by measurement which of the two sources of the Corantijn is the main source is a question upon which we would like to suspend judgment until after the resolution of the question of the 1931 agreement tabled by us. This agreement was indeed not followed by a formal agreement but your conclusion that this agreement is therefore invalid is emphatically rejected by us. The ratification was only an external affair. On the basis of correspondence we would be able to show that the 1931 treaty was intended to delimit the boundary between Guyana, Suriname and Brazil. The point where the three countries meet is a clear result thereof. The delimitation of the point where the three countries meet was intended without ratification of an agreement. The three-country point is, moreover, a result of the bilateral

agreements between Suriname and Brazil on the one hand and on the other hand between Brazil and the United Kingdom.

Suriname

Your premise that there is a border agreement between Brazil and Suriname is incorrect.

Guyana

In any case, the three-country point is based on the 1931 agreement between the United Kingdom and the Kingdom of the Netherlands. It is the realization of this agreement.

Even if you are right that this agreement does not satisfy formal requirements, it would be very disagreeable for us if such an agreement were to be pushed to one side exclusively on the ground of a 'technicality'. There are important interests at stake here and they can best be served by a frank and open discussion without resort to 'technicalities'. There is no doubt that until 1962 all draft agreements assume that the left bank of the Corantijn forms the boundary and that the triangle is Guyanese territory.

A summary of diplomatic correspondence which shows the recognition of the triangle as Guyanese territory will follow.

Suriname

We would like to point out that in 1956 the Minister of Foreign Affairs of the Kingdom explicitly let it be known to the United Kingdom that the earlier negotiations definitely did not mean that Suriname's claims on the Upper Corantijn forming the boundary had been given up. We regard it as important that the good atmosphere which has been created here is maintained. Like you, we want to place the emphasis on the main themes. We are hence pleased that you also recognize the 1799 agreement given the fact that this agreement forms the basis of the definition of the sovereign rights of our countries. This agreement forms the basis upon which we live next to each other. This cannot be ignored no matter how either of us interprets it. It has been the basis of our friendship for 160 years. It divides us materially but unites us in spirit. The events of the 1930s were not more than an attempt to elaborate this agreement. The consultations of 1931 were conducted in this spirit as are these now in 1966.

We hope that the 1799 agreement continue to be the binding agent between our two countries in the future.

Guyana

We are grateful for the consultation. We shall report fully to our Government, in particular, of course, on your standpoint. We are convinced that the good relations between our countries will continue. A solution for the boundary delimitation will have to be reached. We would like to receive an aide-memoire from you and we will send one to you. We hope that the consultation can be continued at a higher level this year.

Would you give our best regards on behalf of the Government of Guyana to your Prime Minister and your Government?

Suriname

From our side we will send you our viewpoint once more in a memorandum. We will also convey your standpoint in detail to our Government. We agree to an exchange of respective standpoints after the arguments have been further elaborated. We propose that the next meeting, as suggested in the telegram from your Government, be held at the same level in The Hague. We will then be pleased to act as host. We are particularly grateful for the very friendly manner in which you have received us now.

Closure: 6 p.m.

35046/1/34.

Colonial Office,
Downing Street, S.W.1.,
21st January, 1935.

Dear Beddington,

I gather that MacLeod has now gone on leave so I am writing to you in his absence. You will be interested to see the enclosed copy of a despatch from the Acting Governor of British Guiana in which he comments on the text of the draft treaty between His Majesty's Government and the Government of the Netherlands about the boundary between British Guiana and Surinam. MacLeod's letter to me M.I.4/E/549 of the 7th of June dealt with this matter. As to the point which the Acting Governor raises in paragraph 2 of his despatch, while under Article 13 of the draft treaty the boundary is to be the left bank of the principal course of the Courantyne, it seems to me that

Fr.O.A.G.
7.12.34.

CAPTAIN H.L.V. BEDDINGTON, R.E.

1	2	ems	1	1	1	1
The National Archives						
Please note that this copy is supplied subject to the National Archives' terms and conditions and that your use of it may be subject to copyright restrictions. Further information is given in the enclosed Terms and Conditions of supply of Public Records leaflet.						
Ref:	WO 181	249	202616			

that under the provisions of Article 4, where an "Itabu" occurs on the British Guiana side, it is the left bank of the "Itabu" when the river is flowing through it which must be regarded as the boundary at that time since all the waters of the Courantyne, whatever the fluctuation of its volume, are to be considered as being within the territory of Surinam. As regards the Acting Governor's suggestion that it might be advisable specifically to cover this now, I am inclined to think that unless it can be considered that any reasonable doubt exists as to the application of the treaty in such a case specific reference to the point in the treaty is scarcely necessary, but I should be grateful for your views as the same difficulty may have arisen elsewhere.

As to paragraph 3 of the despatch, the Acting Governor's interpretation of the intention of Article 1, Clause 1, as read with Article 4, is, I think, correct.

With regard to Clause 2 of Article 1, there has clearly been some misunderstanding, and I agree with the Governor that we shall have to have a point defined. The

Netherlands

1	2	3	4	5	6
	2				
The National Archives					
Ref: WO 181 299					
202616					
Please note that this copy is supplied subject to the National Archives' terms and conditions and that your use of it may be subject to copyright restrictions. Further information is given in the enclosed Terms and Conditions of supply of Public Records leaflet					
2					

Netherlands Government should, I think, be asked to co-operate with His Majesty's Government in having this done. I conclude that the opportunity afforded by the presence in British Guiana of a British Boundary Commissioner in connection with the delimitation of the British Guiana-Brazil boundary could be taken to arrange, with the concurrence of the Netherlands Government, for him to determine this point in agreement with his Dutch colleague (one has, as you know, been appointed in connection with the definition of the tri-junction point of the boundaries of British Guiana, Brazil and Surinam) and we should, I suggest, ask the Foreign Office, to explain the difficulty and invite their co-operation with a view to the allocation and establishment in due course of a suitable beacon. The head of the British Section would have to be separately appointed I suppose as British Commissioner for defining such a point, but the Foreign Office will no doubt advise us as to the formalities.

AS regards the Acting Governor's comments
on

1	2	cms	The National Archives		ms	1	1	2
Ref: WO 181 2A9								
202616								
Please note that this copy is supplied subject to the National Archives' terms and conditions and that your use of it may be subject to copyright restrictions. Further information is given in the enclosed 'Terms and Conditions of supply of Public Records' leaflet								

perhaps we had better get the Foreign Office to advise us.

The reply to this letter does not of course greatly press and you may perhaps like to leave it over until MacLeod's successor has taken office in February so that he may become "au fait" with what is going forward.

Yours sincerely,

J. B. Lidbotham

1	2	case	1	1	1	2
The National Archives						
Access WO 181 299 202616						
Please note that this copy is supplied subject to the National Archives' terms and conditions and that your use of it may be subject to copyright restrictions. Further information is given in the enclosed 'Terms and Conditions of supply of Public Records' leaflet.						

2

The War Office,
Whitehall,
S.W.1.

M.I.4.(a)/549.

RECEIVED
E 26 FEB 1935
C.O. RECI

25th February, 1935.

Dear Sidebotham,

35046/1/34

(1)

1. I have now had time to go into the whole question of the Surinam-British Guiana boundary, with which question your letter 35046/1/34 of the 21st January, addressed to Beddington is the last communication which still remains unanswered.

2. Since that time there has been an official letter from the Foreign Office, their No. W.10171/1931/29, of date 11th February, of which a copy was stated to have been sent already to the Colonial Office. I feel sure, therefore, that you have the letter and therefore will understand the draft reply which I have prepared for signature of the Secretary to the War Office, of which I enclose a copy. I am certainly not going to send this letter until a certain Conference has taken place at the Treasury on Tuesday next when the whole question of pay of Boundary Commissions is going to be thrashed out. But paragraph 2 was put in in case that Conference should prove abortive and we are faced with the problem of trying to get officer volunteers when we know quite well that none will be forthcoming at the salaries offered. This I know is not your province, so please do not take too much account of it unless it be that you could give a hint to the Department on your side which is responsible for its ~~poor~~ finance. I do not anticipate really any serious difficulty about the rates of pay for I have got our own Finance people definitely on my side and we are all trying not to "sting" anyone, but to get a fair rate settled once and for all. If Tuesday's Conference goes as I hope it will, then paragraph 2 of my draft letter will come out.

3./

The National Archives

Ref: CO111/723/8

202616

Please note that this copy is supplied subject to the National Archives' terms and conditions and that your use of it may be subject to copyright restrictions. Further information is given in the enclosed Terms and Conditions of supply of Public Research material.

3. As regards paragraphs 3 and 5, I think that you will agree with me that it would be best for our Commission to settle that knotty problem at the North end or mouth of the Courantyne River before they move those two or three hundred miles up the course of that river and of the Kutari. I do not think and I am sure that you will agree with me, that it would be sound to try to fix the tri-junction point, thence continue the Brazil British Guiana boundary, and return afterwards from that at some indefinable period of time after in order to deal with the North terminal of the Courantyne River. The draft note to the Netherlands Minister which we are asked to comment on at present envisages only the determination of the tri-junction point, and does not seem to worry about the other end of the boundary at all.

4. As regards the Courantyne River itself, I do not imagine that the Commission will be required to demarcate all along its length so that no map certainly will be required except at the two ends North and South. How much mapping will be involved at the latter end no man I am afraid can possibly say here in London. Coming into this problem entirely afresh, I must own that the possibilities of the Kutari being found to exist where it is supposed to be, seem to me remote, and I should think that the Commission will have quite a lot of fun deciding which of many rivers is "The river named by Schomburgh the river Kutari".

5. Now as regards the details of your letter of the 21st January, I find that there are so many small points which crop up in it and also in the despatch from the Acting Governor of British Guiana dated the 7th December, that I feel sure a meeting will soon be necessary to discuss them. The point raised by the Acting Governor about those Itabus is extremely interesting and I should say that something will have to be done about it in the Treaty. As it stands I should read the

Treaty/

The National Archives

Ref: CO111/723/8 202616

Please note that this copy is supplied subject to the National Archives' terms and conditions and that your use of it may be subject to copyright restrictions. Further information is given in the enclosed 'Terms and Conditions of supply of Public Records' leaflet.

33

Treaty to mean that any water which had water connection with the River Courantyne definitely belonged to Surinam. Thus, even the smallest "Itabus", if it has water in it, presumably belongs to that country. The only way that I can see to get over the Acting Governor's difficulties would be in Article 5 of the draft Treaty, to add the words "and transporting passengers and/or goods" after the word "camping".

6. The real gem of the Acting Governor's letter is his paragraph 3, clause 2. It is really rather unique that a known land mark or column should be discovered as constituting probably a police post! Clearly the Commission will have to decide that point and as I see it, it will be extremely difficult to know where the Courantyne River ends and the open sea begins. The best solution I can think of would be to carry the British Guiana-Surinam boundary all along the left bank of the Courantyne until "that river shall attain a width of 6 miles". I introduce 6 miles in order that it shall be twice the usual accepted limit of territorial water in international jurisprudence. The boundary from that point could be deemed either to -

- (a) run along along this line 3 miles out and thence parallel to the British Guiana Coast at a distance of 3 miles, or
- (b) *run out to sea from this point at a true bearing of 20°*
- (c) proceed in a direction at right angles to the coast 3 miles outwards. The trouble of (b) is that it is always difficult in boundary work to decide what 'at right angles to a coast' really means. Undoubtedly the mixed Dutch and British Commission which it is proposed to constitute will have to settle this knotty problem as well as that of where ~~the~~ the boundary goes between the source of the Kutari and the Brazil-British Guiana boundary.

7. One last point before I close and that is that I understand that it is ^{not} only in connection with communications to the Rupununi Savannas that the portages along the

Courantyne/

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
The National Archives									
Reference: CO/11/723/8									
202616									
Please note that this copy is supplied subject to the National Archives' terms and conditions and that your use of it may be subject to copyright restrictions. Further information is given in the enclosed Terms and Conditions of supply of Public Records leaflet.									

Courantyne are important. I understand that the Courantyne forms a valuable, and at present the only possible, means of communication up to the watershed of the Brazilian frontier. There are only two falls where portages are essential and therefore the river can be stated to be in three sections along each of which motorcraft can ply without unloading. At both of these falls I understand that the most convenient portage and also probable site of any future light railway happens to be on the Dutch or right bank. Such difficulty, however, would be covered if, into the Treaty, can be introduced such words as I have suggested in paragraph 5 above.

8. Just one more final remark and that is, could you somehow by hook or by crook let me have a copy of the Dominions Office list 1935 (or even that of 1934 would be acceptable). I have no such list in the Geographical Section and every time I want to look out one of your officials, I have to send a messenger delving down into the bowels of this building.

Yours sincerely,

P. K. Boulnois

J. B. Saclebotham
sgre
Colonial Office.

The National Archives

21 cms 1 ins 1

Ref: CO 111 723 / 8 202616

Please note that this copy is supplied subject to the National Archives' terms and conditions and that your use of it may be subject to copyright restrictions. Further information is given in the enclosed Terms and Conditions of supply of Public Records leaflet.

2A 60 12 4 - 43

Mr. Beckett.

I came to the conclusion that as there were a number of rather important points involved, it would really be better that I went over and saw Colonel Boulnois myself in regard to his letter of the 25th February and his further letter of the 8th March which reached me shortly after my return to the Office. I had a long discussion with him this morning. In the first place I said that I felt it was ~~undesirable~~ undesirable for the War Office to reply direct to the Foreign Office on the question of a communication to a Foreign Government in regard to matters relating to the boundary of one of our Colonies. As I understood it, the War Office were our advisers. The Foreign Office should have communicated with us and merely sent a copy to the War Office of their letter for information. Colonel Boulnois quite agreed with me over this and we decided that when a reply to No. 1 (~~was sent~~) was sent, the reply should go from us indicating that we had consulted the War Office who had concurred in its terms.

I next took up the points in his letter, No. 2 on this file, one by one. As to paragraph 2, a fresh difficulty, Colonel Boulnois tells me, has arisen since the agreement referred to in No. 2. On this file as regards rates of pay. He appreciates the necessity of getting this settled without delay and the War Office ^{Finance} ~~Accounts~~ Branch is taking it up at once. (I have warned Mr. Boyse about this.)

As to paragraph 3. I told Colonel Boulnois that while in many ways his suggestion seemed to be a reasonable one, we felt that it would be difficult to keep the Brazilians waiting about when we had already promised them to get the British Section back to work

to

Please note that this copy is supplied subject to the National Archives' terms and conditions and that your use of it may be subject to copyright restrictions. Further information is given in the enclosed Terms and Conditions of Supply of Public Records leaflet.	
2	oms
The National Archives	
Ref: COLL/723/8	202616
1	ms
1	1
2	2

to co-operate with their commission again as early as possible. He appreciated this point and the conclusion we reached was that provided the Foreign Office saw no objection, the best thing would be to suggest to the Dutch Government in due course when explaining about the Police post referred to in paragraph 6 that the Commissioners should themselves arrange after they had met at the tri-junction point for a subsequent meeting to put down a fixed mark on the British Guiana side of the mouth of the Courantyne River to represent the known landmark or column referred to in Article 1(2) of the draft treaty.

As to paragraph 4 of his letter. I made it clear to him that no mapping will probably be required at all in regard to the British Guiana - Surinam boundary, except in the neighbourhood of the tri-junction point. It should not even be necessary, I think, to map the fixed point at the mouth of the Courantyne. A definition in terms of latitude and longitude should be adequate for the purposes of the treaty.

As to paragraph 5 of his letter. I showed him the draft letter to the Foreign Office suggesting a meeting. Colonel Boulnois is going to be away in Paris next week, but any date after the 27th March and up to the 4th April would suit him. I promised that ^{when} after the letter ^{gets} had gone I would ring up the Foreign Office and explain this. (*I have since raised it in Shreding (of the F.O. as to about the date)*)

As to paragraph 6 of his letter as to the principles to govern the location of the fixed point, a Police post is marked on Map T.S.G.S.

No.

2	1	1	2
The National Archives			
Ref	CO111	723	8
Please note that this copy is supplied subject to the National Archives' terms and conditions and that your use of it may be subject to copyright restrictions. Further information is given in the enclosed Terms and Conditions of supply of Public Records leaflet.			
202616			

copy h.w.

A

No. 2384 and I suggested to Colonel Boulnois that it might be worth while ascertaining by telegram from the Governor of British Guiana whether he considered that a mark put down at this post would be a convenient starting point for the boundary. If so, this might very well be suggested to the Dutch Government. In any case it would be well to have this information at our disposal before the discussion with the Foreign Office. [I have sent a short note to Colonel Boulnois ~~in~~ sending him the table of distribution of work in this Department, which, by an oversight, I ~~sent~~ ^{must} ~~have left~~ ^{have sent to leave} with him.]

In conclusion Colonel Boulnois expressed the view that in any case a reply from us to No. 1 (~~aa~~ ~~60002~~) on the lines of the draft which he has put up under cover of No. 2 on this file should be deferred until the fresh difficulties which have arisen about the salary of R.E. personnel have been disposed of. In paragraph 5 of his draft reply I pointed out that the re-wording of paragraph 5 "for the demarcation of the Surinam - British Guiana boundary and for the delimitation and demarcation of the northern terminal of that boundary" appeared to me to be unsuitable as

(a) there was no proposal to 'demarcate' the British Guiana - Surinam boundary, but merely to define it by treaty, and

(b) I did not think it possible to 'delimit' a point from which the boundary started.

I think it would be well to go into the wording of the reply further in consultation with the Foreign Office at the meeting proposed to discuss the Governor's despatch No. 464 of the 7th December. I suggest that the letter to the Foreign Office ^{which is under way} should now go off.

It should be revised early for tel to Gov as suggested at A above.

M.S. [Signature] 15/3 *A. Beckers 15/3 also*

1	2	1	1	2
The National Archives		ms	1	2
Ref: CO11/723/8		202616		
Please note that this copy is supplied subject to the National Archives' terms and conditions and that your use of it may be subject to copyright restrictions. Further information is given in the enclosed 'Terms and Conditions of supply of Public Records' leaflet.				